

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Cervenak_J_Bivoj_a_stribrny_sip.pdb

PDB Name: Bivoj_a_stribrny_sip.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.11.2007
Modification Date: 2.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ĎURO ČERVENÁK
BIVOJ
A VLÁDCE STŘÍBRNÉHO ŠÍPU

Lesem běželi tři muži.

Hvozd byl starý, divoký a zlověstný. Na běžce, rušící jeho majestátní klid, rozčileně otevíral černá, němě spílající ústa dutin, mračil se stinnými rozsochami a vrásčitými kmeny a podrážděně blýskal očima šelem v hustém podrostu. A, jak jinak, všemožně se je snažil zastavit nebo alespoň zpomalit. Do cesty jim stavěl překážky v podobě padlých kmenů a bahnitých tratolíšť, podtrhával jim nohy spleťtým ostružiním nebo čouhajícími kořeny a bičoval je po tvářích a ramenech listnatými větvemi.

Ti tři na to nedbali. Samozřejmě, les chovali v úctě, i všechny jeho běsy, víly a skřítky, ale teď měli jiné starosti. Sledovali stopu. Jistě, otisky několika tuctů kopyt a šesti párů lidských chodidel se črtaly v kypré půdě jako dobře vyšlapaná srnčí stezka. Jenomže se chýlilo k večeru, v hvozdě houstlo šero a pronásledovatelé se právem obávali, že budou nuceni štvanicí do rána přerušit. A takovou ztrátu času si nemohli dovolit.

V čele pružně, vytrvale běžel neobyčejně dobře stavěný mladík, v ramenech mohutný jako zubr. Byl tmavovlasý a temnooký a stejně tak i vousy, kroucí se kolem sevřených úst až na oholenou bradu, se výrazně černaly na osmahlém obličejí. Na sobě měl pouze plátěnou halenu s vyšívanými lemy, přepásanou širokým kovaným opaskem. V jedné ruce nesl oštěp, v druhé sekeru na neobvykle dlouhém toporu, na zádech se mu pohupoval kulatý dubový štít potažený volskou kůží. Z jeho jistých a přesných pohybů, s nimiž se neomylně vyhýbal nástrahám v porostu, bylo znát, že je v lese v tomto i jakémkoliv jiném jako doma. Ze soustředění na stopu zas číselo jeho cílevědomost a varování pro všechny, kdo by se mu osmělili stavět do cesty.

Když však stromy kolem nich prořídly a trojice vyběhla na nevelký palouk, mladý obr náhle zastavil a pozvedl ruku s širočinou ve varovném znamení.

Co je, Bivoji, proč zastavuješ? Druhý muž byl mladíkovi nápadně podobný, postavou i havraníma očima, akorát v jeho hřívě a vousech se už vlnily stříbrné prameny. Ozbrojen byl oštěpem, dlouhým nožem, lukem a toulcem plným šípů. Sudivoj, vладыka nepříteli početného, ale starobylého a tuze hrdého rodu Strošovců, ukázal hrotem oštěpu na západ, kde listovím probleskovaly červánky. Svarog už přeshlupuje před západní branou noci. A stopa vypadá docela čerstvě. Zkrátli jsme jejich náskok na pár honů. Můžeme na ně padnout ještě před setměním...

Sudivoj zmlkl, zaražen Bivojovým rázným gestem. Mladší muž zvedl hlavu a se soustředěným výrazem zhluboka nasál vzduch.

Nevidíš, strýci? Bivojův vlčí čenich něco cítí. Třetí běžec z nich byl nejmladší, možná osmnáctiletý, spíš šlachovitý než robustní, ale rovněž mu nechyběla síla a mrštnost. Na sobě měl vzdušné kalhoty a vestu z ovčí houně. Ozbrojen byl lukem a šípů a v ruce nesl kyj s boulovitou hlavicí. Jmenoval se Lešek a byl synem Sudivojova bratra, zabitého před časem při přepadení Strošovců tlupou avarských vyvrhelů. Co je to, bratranče? Co čenicháš?

Kouř, odvětil hromotluk zachmuřeně. A pečené maso.

Naše hovězí, procedil Sudivoj skrz vyceněné zuby. Ti drzouni si klidně rozdělali táborák a cpou se kořistí! Pojďme tomu udělat přítrž!

Opatrně, sklonil Bivoj hlavu. Možná jsou opravdu hloupí a nepočítají s tím, že je budeme pronásledovat tak daleko, ale možná také ne. Pokud je to léčka, mohli by číhat za každým stromem.

Sudivoj přikývl. Vyrazili, tentokrát volnějším tempem, s pohledy pořád zarputilými a sveřepými, ale o poznání ostražitějšími. Chodidla v prostém obutí z řemínky převázaných kůží tiše šustila v trávě a na vrstvách mechu a listů. Tři rychle se pohybující postavy zmizely v tmavnoucím lese jako přízraky.

Slunce tonulo v rudých mlhách na západě a teplý den končícího léta střídala chladná noc začínajícího podzimu.

* * *

Velkááá škoda, stěžoval si Vojša mumlavě, huba plná narychlo opečeného teleciho, že jsme těm strošovským balvanům nečmájli i nějakou dvounohou jalovici. S pořádnými vemeny, krev a mlíko, ha-ha! Když se chlap vydatně nasytí, dostane chuť i na všelicos jiného.

Čtyři z Jezevců, krčících se kolem ohniště, ocenili ten hrubý žert souhlasným chechtáním. Pátý muž, náčelník rodu a velitel výpravy Klen, nehnul ani brvou. Když si to muži uvědomili, postupně ztichli a po očku na něj zašílhal.

Třeba na medovinu? zaskřípal do ticha vladýkův hlas. Hodil ztuhlému Vojšovi koženou čutoru. Na! Spláchni ty žvásty o ženských. Byla to dobrá výprava. Jedenáct krav je lepší kořist, než v jakou jsem se modlil k duchům. Jídlo je teď pro rod důležitější než nějaké ukňourané otrokyně. Ty sis na šoustání taky vzpomněl, až když sis nacpal břicho. To byla pravda. Po dvou dnech téměř bez jídla Jezevci nedočkavě porazili tele, které klopýtalo s odehnaným stádečkem, spěšně maso roznili a pak jej ještě napůl syrové, s krvavou šťávou stékající po vousech, dychtivě kousali, škubali a hltali.

Ale čerstvé krve je taky potřeba, odvážil se Vojša dál namítat, ačkoli ze zjizveného náčelníka sálala hrozba jak z vlka-samotáře. Když se rozmnožujeme jen s našimi ženskými, s pokrevními příbuznými, rodí se nemocné děti. Unášení žen ze sousedních rodů je důležité.

Ale až když se nažereš a máš sílu je obtěžkat, zavrčel Klen tónem, který spor o tom, zda je důležitější dobytek nebo ženy, rázně ukončoval. Radši se starejte o to, jak kořist bezpečně dopravit až domů.

Vojšova ruka, zvedající k ústům čutoru, ztuhla na půlcestě a zase klesla. Tak počkat. Neříkals, že nám nic nehrozí? Že než Strošovci zjistí, co se vlastně stalo, budeme doma za Mží?

Říkal, připustil Klen. Ale jeden nikdy neví. Mrtvolu pastevce jsme sice ukryli, ale nakonec stejně zjistí, že jsme jednoho z nich zabili. A potom se rozzuří. Záleží jen na tom, kdy k tomu dojde. V noci budeme hlídat. Ty, Vojšo, si vezmeš první hlídku.

Jezevci znepokojeně poposedávali a vyměňovali si ustrašené pohledy. Nebyli kdovíjak bystří patrně díky rozmnožování uvnitř rodu, o němž mluvil Vojša a jejich myšlení a konání záviselo výhradně na tom, co řekl náčelník. Jakmile z Klena ucítili obavy, neklid okamžitě zamíchal i jejich střevy.

Když máš podezření, že nás Strošovci můžou vyčenichat, uvažoval Vojša tak urputně, až z toho měl na tváři bolestný výraz, nebylo hloupé rozdělat oheň uprostřed nočního lesa? Musí být vidět na hony daleko.

Ostatní čtyři Jezevci se podívali na táborák, jako by si jej všimli až v této chvíli.

Poslyš, mudrlante, naklonil se Klen dopředu ohnivé světlo vyrýsovalo na jeho obličej zlověstné stíny, neměl bys tolik přemýšlet. Vůčihledně ti to moc nejde. Netáboříme právě na tomto místě náhodou, chápeš?

Vojša se rychle rozhlédl, zakoulel očima bez pohybu hlavy. Jejich nocležiště se rozkládalo v dolíku na úpatí nevysokého, pravidelně tvarovaného, duby porostlého vršku. Pár kroků od ohniště byl do úpatí pahorku vsazený protáhlý tmavý kámen. Očividně ho tu vztýčily lidské ruce pod tenkou vrstvou mechu se rýsovaly jizvy prastarých znaků a obrazců.

Už rozumím, přikývl Vojša a spiklenecky ztlumil hlas. Tohle místo chrání kouzla. Je to nějaké staré pohřebiště, že? Říkal jsem si, že ten kopec za námi nevypadá přirozeně. Bude to jedna z těch dávných mohyl, do nichž Hraničáři nebo možná ještě Staří ukládali své...

Ale hovno kouzla! utál Klen netrpělivě. Prostě nás kopec a úval chrání před pohledem ze směru od Strošovic! Už tě mám vážně po krk, hlavo dubová. Vrať mi tu medovinu, vytrhl mu z ruky čutoru, popadni oštěp a sekeru a padej hlídat! Vylezeš nahoru na mohylu a budeš špicovat uši. Kdyby něco, ztropíš poplach. O půlnoci tě přijdu vystřídat a pokud tě najdu chrápat, zmlátím tě jak psa, přivážu ke stromu a nechám Strošovcům nebo vlkům. Dělej, ať už tě nevidím, červe!

Vojša uraženě zafuněl, ale neřekl ani slovo, rozmáchle vzdorovitými gesty se chopil zbraní, ukázal svým druhům záda a zamířil k mohyle. Klen podrážděně zakroutil hlavou a napíchl na špičku dlouhého nože kus telecího.

Ozvalo se hlasité křupnutí. Něco zvedlo Vojšu ze země a mrštilo jím zpátky k ohništi. Když se bez hlasu zřítíl naznak půl sáhu od Klena, Jezevci poznali, že to křupnutí byl zvuk těžkého loveckého oštěpu, vnikajícího masivním hrotem mezi Vojšova žebra a přes srdce až k páteři.

Vojša jen jedinkrát vykopl nohama, na ústech mu zabublala krvavá pěna a vzápětí znehybněl, oči vyčítavě vypoulené na Klena.

Perunovy sračky! Vladýka vyskočil jako pokousaný. Čtveřice se za ním opozdila jen o jediný úder srdce dlaně flekaté od zaschlé krve a umaštěné pečení se pevně sevřely na ratištích oštěpů a toporech seker. Klen si přehodil nůž do levé ruky a pravačkou pozvedl svůj mlat s kamennou hlavici.

Ukaž se!

V chvějivém světle táboráku se roztékaným očím Jezevců zdálo, že stojící kámen na úpatí vršku ožil a proměnil se v obrovitého muže. Ve skutečnosti tmavovlasý kolohnát pouze vystoupil z jeho stínu.

Klen z rodu Jezevců, zabručel a rozkročil se před kamenem. To jsem si mohl myslet. Možná byste se měli přejmenovat, havěť zlodějská. Na Straky nebo Kuny.

Komu říkáš kundy? houkl jeden z Klenových nohsledů a rozmáchl se sekerou, ale vladýka jej zastavil pohledem, který měl stejný účinek jako prásknutí honáckým karabáčem. Zároveň se pozorně rozhlédl po porostu kolem tábořiště.

Nakonec zachmuřeným, zlým pohledem spočinul opět na robustního útočníkovi.

Kolik vás je, Strošovci? zavrčel, potěškáváje v ruce mlat. Byla to těžkopádná, zastaralá zbraň, ale svou masivností mu dodávala sílu, jistotu a pocit převahy nad jakýmkoli protivníkem.

Odpověď zazněla odněkud z temnoty:

Dost na to, aby jsme vás poslali domů s řitěmi naježenými šípů! Vzápětí zadrmčela tětíva a do země u Klenových nohou se zapíchla opeřená střela. Jezevci zahulákali; kromě náčelníka, který se ani nehnul. Pořád hadím pohledem sledoval muže u kamene.

Znám tě. Jsi Bivoj, syn Sudivojův. Viděli jsme se loni na Vyšehradě, na shromáždění rodů.

A setkáme se tam opět, dožínky jsou tu za pár dní, přikývl Bivoj. Tam tuhle záležitost dořešíme. Moudrá Libuše nás rozsoudí.

Proč ten uzel nerozseknout tady a teď? vycenil Klen zuby.

Oči pod Bivojovým hustým obočím připomínaly dvě černé díry. Nehodláme pokračovat v zabíjení, Klene. Tady tenhle, ukázal na nehybné Vojšovo tělo, svým životem zaplatil za Bora, našeho pastevce. Ano, našli jsem jeho mrtvolu. Dluh byl splacen. Nežádáme další krev. Vezmeme si zpátky náš dobytek a vy se co nejrychleji vrátíte do vaší osady. Zbytek si můžeme vyříkat před vyšehradskou soudkyní, pokud budeš chtít.

A co když, zasyčel vladyka Jezevců, jsme odhodláni nevrátit se domů bez kořisti? Máme za sebou špatný rok. A hadači podle letu ptáků říkají, že Mořena bude letos vládnout dlouze a krutě. Aby rod nehladověl, potřebujeme víc, než jsme vypěstovali a dochovali...

Myslíš, že k Stročovcům byli Živa a Veles letos štedřejší? přerušil jej Bivoj tvrdě. Taky nemáme na rozdávání, spíš naopak, a přece nechodíme brát jiným. Naše krávy nedostanete, ani kdybyste je chtěli koupit. Skloň zbraň, Jezevče, a ustup. To, že nechceme vaše životy, ještě neznamená, že neprolijeme krev, nebude-li zbyť.

Klen se opět rozhlédl. Jak jinak, ostatní Stročovce ani tentokrát nezahlédl číhali hluboko ve stínech, neviditelní a v neodhadnutelném počtu. Náčelník zafuněl a pomalu sklonil ruku s mlatem.

A vzápětí zprudka, bleskurychle vyrazil. Klesající zbraň nechal zhoupnout se v spodním oblouku, čím nabrala sílu a rychlost a vylétla zpátky nad střapatou hlavu.

Třemi skoky byl u Bivoje.

* * *

Bivoj o tom později uvažoval a snažil se pochopit, proč Klen vlastně zaútočil. Stročovci opravdu nelačnili po další krvi. I prvního Jezevce Bivoj zabil jen proto, aby tím zaskočil, vyděsil a ochromil zbytek tlupy. Aby zabránil většímu krveprolití.

Jenomže Klenu tím očividně z míry nevyvedl. Hnalo náčelníka do útoku zoufalství z pomyšlení, že se po tolika dnech vrátí ke svým strádajícím ženám a dětem s prázdnou, navíc se zvěstí o smrti dobrého muže? Nebo prostě prokoukl stročovskou lest a došlo mu, že je se svými muži pořád v přesile? A možná v tom bylo něco nedobrého v jeho srdci, nějaká nezkrotná, divoká touha po boji a zabíjení.

Ať už to bylo cokoliv, dalo mu to rychlost útočící šelmy jako když rys číhající v stinné koruně stromu u pramene bleskově skočí na srnu. Dokonce i Leškův pohotově vystřelený šíp proletěl víc jak půl sáhu za jeho zády.

Byl to opravdu smrtící útok a vladyka Sudivoj ve tmě varovně a zároveň zděšeně vykřikl. Klen však nepočítal s jednou věcí a sice, že Bivoj je navzdory svým rozměrům přinejmenším stejně pohotový a hbitý.

Kamenná hlavice mlátu a ostří Bivojovy sekery o sebe hlasitě třískly a do šera plného chvějivých stínů prskly jiskry možná úlomky kamene, možná žhavé kousičky železa, kdo ví. Každopádně mladý Stročovec chvilíčku před střetem ukročil stranou, takže Klen proletěl kolem něj a hnán setrvačností narazil do stojícího kamene. Bivoj se bleskově otočil a než se soupeř vzpamatoval, šířočina dopadla.

Téměř oddělená hlava se zvrátila a z protáhlého hrdla vytryskla krev, ve světle plamenů černá jak dešťová voda vymývající saze z dymníku. Mohutným proudem postříkala všechno kolem, nejvíce pak posvátný kámen, po němž se Klenovo tělo bezvládně sesulo k zemi.

Krávy, tisíce se k sobě pod košatými korunami blízkých buků, neklidně zadupaly, zafuněly, zašvihaly ocasy.

Bivoj si hřbetem dlaně otřel z obličje krev a obrátil se k zbylým Jezevcům.

Klenova náhlá, ošklivá smrt a zejména něco v pohledu tmavovlasého hromotluka přinutilo ty čtyři, aby svésili ruce a vypustili zbraně z prstů.

K tomuhle nemuselo dojít, zabručel Bivoj temně. Sám byl zaskočený nutností vzít další život, ale před Jezevci své vnitřní zachvění rozhodně nedal najevo. Bylo to od Klenu neuvážené a hloupé.

Váš lech tak velmi toužil po setkání s Mořenou, že se jí sám vrhl do náruče, dodal Sudivoj, který právě vyšel z houští, luk napjatý, opeřený konec šípu u pravé tváře. Po příkrém svahu oblého pahorku napůl zběhl, napůl sklouzl Lešek. Zabrzdil se dotekem o stojící kámen, ale hned dlaň zase odtáhl a utřel si lepkavou Klenovu krev do mechu na nezacákané straně žehry.

Ted' popadněte mrtvé a upalujte domů, nařídil Sudivoj, zatímco Bivoj přikročil k Vojšovi, přislápl tělo a vyrval mu oštěp z hrudníku. Nezastavujte se, dokud neuvidíte ohně vaší osady. A všem řekněte, co se tady stalo. A že se tu umíralo jen a jen vaší vinou a kvůli vaší paličatosti. Pokud Jezevci budou chtít v sporu pokračovat, setkáme se na shromáždění rodů na Vyšehradě. Namísto zbraní rozhodne kněžna Libuše. Rozumíte?

Odpovědi mu bylo jen ztuhlé, trhané přikývnutí jednoho z mužů. Pošilhávaje po šípu v Sudivojově luku a krvavém hrotu Bivojova oštěpu dva Jezevci opatrně přikročili ke kameni a zvedli ze země ještě pořád krvácející Klenovu mrtvolu. Další dva se poslušně chopili Vojšova těla.

Vtom se jim pod nohama zachvěla země a ozval se temný, bručivý zvuk.

Sudivoj, ačkoli nic neřekl, protože zcepeněl a zadržel dech stejně jako všichni ostatní, si v prvním okamžiku vzpomněl na obrovského medvěda, kterého jednou nechtěně vyrušil uprostřed zimy v odlehlém jeskynním doupěti. Jeho nenaložené, rozespale a výhružné bručení se nápadně podobalo hlasu, který právě zaslechl.

Jezevci i Stročovci pomalu, ztuhle obrátili pohledy k mohyle.

Onen zlověstný hlas totiž zazníval právě z útrob pŕkulovitého pahorku.

* * *

Země se opět zachvěla a s ní i dubina na svahu mohly zřetelně bylo slyšet, jak stromy neklidně šustí košatými korunami. Mrtvolu vyklouzly Jezevcům v dlaní. Lešek pozpátku ustupoval od kamene, přičemž na něj ukazoval

rozechvělou rukou.

U všech bohů, podívejte...

Ano, všiml si toho. Tmavé cákance Klenovy krve, ještě před chvílí jasně viditelné na zeleném povlaku potažené žehře, najednou zmizely, jako by je vysál zízivý mech. Nebo spíš samotný kámen ten se totiž právě se skřípotem hnul ve svém mělkém lůžku.

Jeden z Jezevců zaskučel jak nakopnutý pes, zvrtil se na patě a rozběhl se k houští. Bivoj po něm střílel pohledem, ale neudělal nic, místo toho obrátil zrak zpátky k mohyle a pozvedl oštěp, sevřený v obou dlaních. Z hrotu ukápla lepkavá krůpěj.

Hrozivé dunění sílilo. Zřetelně viděli, jak se svah vršku hýbe, jako by se pod ním převalovalo něco obrovského. Kámen se konečně vynořil ze země a převrátil se v úpatí po něm zůstala černá díra. Jeden z mladších dubů se nadzvedl a se zoufalým zavržením se zvrátil do spleti sousedních korun. Mezi jeho kořeny se něco ve výbuchu hlíny vynořilo.

Perune a Živo, chraňte nás! zabědoval Sudivoj. Všichni pomalu ustupovali za ohniště, jako by doufali, že je plameny ochrání před tím, co se drápalo ze svého staletého hrobu.

To, co šátralo pod vývratem, byla totiž ruka. Nebo spíš tlapa pětiprstá, vzdáleně podobná lidské, ale mnohem větší a ozbrojená silnými drápy s tupými, polámanými konci. Nezastavitelně se vynořovala, rozhrmovala půdu a kamení a mrzutý hlas byl s každým úderem splašeného srdce hlasitější, zřetelnější a zlověstnější. Pak něco na dlouhém úseku srázu rozřezalo vrstvu země a listí, jako by úbočí rozčíslo neviditelné rádllo. Zděšení muži to nejdřív považovali za velikou větev nebo možná tlustý kořen, ale pak užasle poznali, že je to jelení paroží. Obrovské a tak rozložené, košaté a těžké, že by i tomu největšímu jelenovi, jakého kdy tyto lesy viděly, zlomilo vaz. Ale hlava, která jej nesla, nebyla jelení. Byla lidská. Nebo alespoň vzdáleně lidské podobná, protože byla obludně velká, s přízračně svítícíma očima a vlasy a vousy plnými plesnivě, kořínky protkané hlíny.

Další dva Jezevci se vzpamatovali a vzali nohy na ramena. Stejně tak krávy se zoufalým bučením přetrhly ohradu z provazů a chvojí a opřekot se rozběhly do lesa. Strošovci věděli, že by měli udělat to samé, ale zatím jen krok za krokem couvali a ohromeně se dívali, jak obr s pařáty zaťatými do země narovnává mocné ruky a vytahuje tak z mohyly svůj zrzavě chlupatý a neuvěřitelně umazaný trup. Vzápětí v proudu kamení rázně uvolnil i svalnaté, podivně se přehýbající nohy. Duby rozkřvané v kořenech do sebe s rachotem narážely, lesem zněl hlasitý praskot.

Netvorovy zploštělé, jakoby uříznuté nozdry, podobné nosu lebky, začenicchaly. Planoucí oči se zastavily na Klenově mrtvole poblíž vyvráceného kamene. Jedna tlapa tělo popadla, bez větší námahy zvedla a veliké ostré zuby utrhly houpající se hlavu. Lebka vlhce zakřupala, jako když lasice řádící v kurníku rozkousne čerstvé vejce. Obluda polkla sousto a znovu si strčila mrtvolu mezi čelisti. Tentokrát zubiska urvala celý Klenův hrudní koš. Pršela krev a sypaly se vnitřnosti a ukousnuté údy.

Pryč! zachroptěl konečně Sudivoj a ukázal netvorovi a rozhrabané mohyle záda.

Bivoj pozvednutým oštěpem kryl otcův a bratrancův útěk a rychle couval, dokud se i za ním nezavřelo houští. Na čistině zůstal jen poslední Jezevec, který od hrůzy jakoby přirostl k zemi. Vzpamatoval se až v okamžiku, kdy démon odhodil zbytek Klena a prudce vyrazil přes palouk. Ohně se obr nepolekal, dokonce do něj šlápl a rozmetl jej ve víru jisker.

Jezevec se otočil na patě a už už se chystal skočit do houští. Jenomže dlouhá tlapa se hbitě natáhla a drápáté prsty odzadu sevřely muže. Nešťastníkovy zběsile kopající nohy vzletly ze země. Jezevec strašlivě zaječel a pak ještě jednou, mnohem hlasitěji a zoufaleji, to když si jej obr zvedl před oči, v nichž jakoby se zachytil odraz skotačících plamenů. Běs si však kupodivu Jezevce nenacpal do tlamy. Chvilí si vyjící kořist důkladně prohlížel a pak s ní praštil o kmen blízkého javoru. Nikterak silně, ale bohatě to stačilo na to, aby muž zmlkl a ochabl v mrákotách.

Bivoj, příkrčený v stinném houští a naplněný směsí hrůzy a zvědavosti, sledoval běsovo počínání.

Žvýkáje Klenovy zbytky žebra mu hlasitě chroupala mezi zuby se rohatý obr vrátil k mohyle a strčil ruce do rozhrabaného hrobu. Chvilí soustředěně šátral v hlíně a rachotícím kamení. Stromy na vršku se třásly. Pak drápy zaskřípaly o něco kovového.

Rohatý vycenil zuby v ohavně napodobeníně úsměvu. Něco sevřel, zprudka zatáhl a vyprostil ze země dva podlouhlé předměty zabalené v cárech zetlelé kůže. Tu z nich strhal, triumfálně věci pozvedl a kloubovitými prsty z nich zběžně setřel zbytky hlíny. V skotačícím světle plamenů se zableskl vzácný kov.

V jedné tlapě běs svíral mírně prohnutou věc, v níž Bivoj poznal zlatými plíšky vykládaný luk. Druhá tlapa pozvedla šíp o velikosti dlouhatánského, masivním hrotem opatřeného oštěpu, který zářil bělavým třípytem stříbra. Při pohledu na zbraně se robustní tvor opět ohavně zašklebil.

Pak ho očividně něco napadlo a sklonil pohled k zbytkům Klenovy mrtvolky. Odložil zbraně, zabořil drápy do spodní puky nebožtíkova těla a vytáhl z trupu chuchvalec střev. Šikovně je rozpletl, škubnutím urval od zbytku těla a protáhl mezi stisknutými prsty, vymačkáváje z nich smradlavý obsah. Pak jeden konec uvázal k spodnímu cípu luku, mírným tlakem lučiště prohnul, napjal střevo a s překvapivě dovedně jej uvázal k opačnému konci zbraně.

Tětiva, ještě horká a slizká, vlhce zadrnčela.

Běs spokojeně pokýval rohatou hlavou. Jednou rukou popadl luk a šíp, druhou si přehodil přes rameno bezvědomého Jezevce, narovnal se paroží způsobilo déšť listí a polámaných větví padajících z korun listnáčů a vykročil na náručí lesní temnoty.

Zadýchaní Strošovci se plece při plecích krčili v houští a naslouchali vzdalujícím se dunivým krokům, lomozu obrovského těla prodírajícího se porostem i postupně tichnoucímu skučení lapeného Jezevce.

Při duších předků, chroptěl Lešek, co to bylo za zřůdu?

Běs z dávných časů, vydechl Bivoj. Zřejmě nějaké božstvo Hraničářů...

Ne. Tenhle musí pocházet ještě z dob Starých, mnil Sudivoj rozechvělým hlasem. Jednou jsem viděl podobu

rohatého boha vyrytou do stojícího kamene. Bylo to na opuštěném obětišti, kde prý Staří kmlili své bohy lidskou krví...

Hraničáři, Staří, tyhle báčorky slýchám zleva zprava, odfrkl si Lešek. Dá se jim vůbec věřit? Moudří přece tvrdí, že praotec Čech přivedl naše plémě do liduprázdného kraje...

Pak jsou ti tví moudří obyčejní zabeďněnci, zabručel Sudivoj. Před námi tu žili kmeny, jejichž potomky jsou dnešní Frankové. Říkali si Hraničáři, protože drželi stráž na mezní linii velké jižní říše na řece Dunaji, na dolním toku Moravy. A ještě před nimi tu sídlili Staří. Říká se, že my Strošovci pocházíme z jejich krve. I Bivojovo jméno, které se v našem rodu dědí odedávna, pochází z jejich jazyka a znamená silný...

Nech si to poučování na příhodnější chvíli, otče, přerušil jej Bivoj jako téměř každého syna jej popouzelo, když otec začal mudrovat. Mě by spíš zajímalo, kam má netvor namířeno. Vypadá to, že neputuje jen tak nazdařbůh, ale že jde za nějakým přesným cílem. A taky je podivné, že si toho Jezevce odnesl živého.

Možná, minil Lešek pořád tím samým přiškrčeným hlasem, jenom chtěl mít cestou něco čerstvého na zub. Děkuje bohům, že je pryč. Ať si jde, kam je mu libo. Hlavně ať je to co nejdál odsud.

Šel někam na jih, k Mži, uvažoval Bivoj zamračeně.

Tady nic nevymyslíme, zakroutil hlavou Sudivoj. Pojdme radši pochyť krávy. Dopravit stádo domů je teď ze všeho nejdůležitější. Čím déle budeme otálet, tím větší budou ztráty. Škoda každého kusu.

Někde v dáli ještě naposled zaslechli praskot drceného dřeva a pak se hvozd opět odmlčel. Korunami stromů se prodíralo chabé světlo měsíčního srpku.

* * *

To nemyslíte vážně?! zvolal Lešek, až v houštinách kolem poplašeně zaskřehotali ptáci.

Nezvládneš to? dával mu Sudivoj kamenným výrazem tváře najevo, že rozhodně nežertuje. Já vím, že hnát krávy lesem není snadné, ale je to jen deset kusů, ty uhlídáš i sám...

Ale já přece nemluvím o stádu, nadurděně opáčil mládenec. To zaženu zpátky na strošovické pastviny jako nic, s dobyt看m to umím. Žádám vás, aby jste si rozmysleli rozhodnutí pronásledovat obludu. Odpuť, vладыko, i ty, bratranče, ale nezdá se mi to kdovíjak moudré. Radši nechte rohatého běse být. Ať si jde po svých. Pokud nevzkročí na strošovské území, co nám je po něm? Vraťme se domů společně.

Plýtváš dechem, Lešku, zabručel Bivoj, zapínaje si na hrudi přezku řemene, přidržujícího mu na zádech štít. Nemůžeme nad tím mávnout rukou. Jsme zodpovědní za probuzení démona...

Jak to?

Vzkřísila jej Klenova krev na posvátném kameni. Nechtěně jsem nabídl běsovi lidskou oběť. A on ji přijal. Vrátila mu život a přiměla ho povstat z hrobu. Takže za všechny škody, které teď napáchá, neseme vinu my. A uprchlí Jezevci to moc dobře vědí. Co když obr zaútočí na osady podél Mže a Libuše se dozví, že běs ožil díky Strošovcům? Všechna škoda a zmařené životy padnou na naše hlavy. Jak budeme vypadat v očích kněžny a ostatních rodů?

Myslíte, že ho zastavíte? zkusil to Lešek ještě z druhé strany. Sami dva?

To těžko, přiznal Sudivoj. Ale můžeme varovat ostatní. Tudiž nesmíme ztrácet čas. Pojd', synu, vyrazíme. Hodně štěstí, Lešku. Snad dorazíš domů v pořádku. A ať za námi ostatní chlapi z vesnice nechodí. S tímhle si musíme nějak poradit sami.

Jinoch si odevzdaně vzdychl. Ať vás tedy bohové ochraňují. Neudělejte nic hloupého. Nehrajte si na hrdiny.

Podívejme, zachechtal se prošeďivě vладыka. Štěně poučuje starého psa. Drž se, Lešku.

Bivoj se nepřilíš vesele ušklíbl a poplácal mladíka po rameni. Pak mu společně se Sudivojem ukázali záda a vyrazili lesem na jih. Hledání a shánění roztracených krav jim zabralo celou noc, takže nebyli zrovna moc odpočatí, ale přesto postupně zrychlovali krok a nakonec přešli do lehkého klusu. Správný směr samozřejmě nebylo těžké určit lesem se táhl pás ohromných drápatých šlěpěj, lemovaných čerstvě napadaným listím a větvemi ulámanými masivním paroží. Hvozdem se právě rozléval úsvit, ale Svarogův ohnivý kotouč se neukázal oblohu během noci zatáhla olověná mračna. Chladný vzduch voněl blížícím se deštěm.

* * *

Přesně jak Bivoj předpověděl, stopy je přivedly ke Mži. Rohatý krácel lesem k řece přímo, bez jakéhokoliv odbočování, klíčování či bloudění. Naprosto přesně věděl, kam směřuje. A jeho cíl byl podle stop, končících v blátě u vody, na opačném břehu. Polámané rákosí v klidné zátočině naznačovalo, kudy vstoupil do Mže, aby ji přebrodil. S jeho vzrůstem, přesahujícím výšku dvou statných mužů, mu bezesporu nedělalo potíže dostat se přes vodu. Pro dva Strošovce však řeka představovala vážnou překážku.

Bylo kolem poledne. Mraky byly čím dál temnější a vířily pořád níž a níž nad pahorky kolem řeky. Bivoje a Sudivoje však kazící se počasí nezajímalo. Dívali se přes šumící vodu na temným hvozdem zarostlé kopce na druhé straně.

Zaplaveme si, zabručel Bivoj po chvíli zamyšleného mlčení.

Nezněla v tom otázka. Mladík prostě oznámil své rozhodnutí. Sudivoj se na syna podíval koutkem oka.

Už to tak prostě bylo. Jistě, Sudivoj byl dobrým starostou a u celého rodu požíval úctu. I síly měl pořád dost, zrak mu sloužil a paměť nevynechávala. Jenomže Bivoj rostl jak z božské medoviny, a taky měl ze dne na den víc rozumu. Na rozdíl od svých vrstevníků se nehnal do ženění a rozmnožování rodu, byl spíš samotář a měl záhumčivou, rozvážnou povahu. Což mu nebránilo, když to bylo potřeba, použít pěsti nebo dokonce sekeru. A čím dál méně se ptal a navrhoval a pořád častěji rozhodoval a přikazoval. Sudivoj jednoho dne pochopil, že jeho syn jej přerostl a že rozumí některým

věcem lépe než on sám. Jistě, mohl se cítit být svým prvorozeným ohrožen, vždyť kolikrát slyšel, že se mladí mužové stávali vladyky rodů po nečekaných nehodách svých otců na lovu nebo nějakém nevysvětlitelném smrtelném onemocnění, ale tohohle se neobával. Srdce mu říkalo, že se žádné zákeřnosti ze synovy strany bát nemusí. Svou poctivostí se Bivoj podobal Sudivojově nebohé ženě. Byla chytrá, ale nikdy to nezneužila k pleticháření a úskokům. A tak loni Sudivoj vzal Bivoje s sebou na každoroční velké shromáždění českých rodů na Vyšehradě a představil jej jak mladé kněžně, tak i ostatním vladykům. Tím oznámil, že odtud už Štrošovcům nevládne sám.

Je to víc jak půl honu a proud je silný, dodal Bivoj. Budeš stačit s dechem?

Zvládnou to, pokýval Sudivoj hlavou a začal si upravovat výstroj tak, aby během plavání pokud možno nic neztratil a nevysypal šípy z toulce.

Pokud vás to zajímá, pronesl najednou někdo, tři hony odtud je brod.

Do Bivoje a Sudivoje jakoby uhodil blesk. Bleskově se otočili, zvedaje zbraně k pohotovému obraně.

Jen klid, usmál se muž, který právě vykročil ze stínu lesa nad řekou. To jsem já. Copak mě nepoznáváte?

Štrošovci, pořád na smrt vyplašení a bojovně přikrčení, přimhouřili oči. Neznámý byl podle hlasu mladý, ale dlouhé vlasy a vousy, omšelý oděv sešitý ze starých hadrů a kožešin nejrůznějších zvířat a celková vyzáblost a zanedbanost mu pořádně přidaly na věku. I proto se dvojice u vody dlouhou chvíli jen nechápavě mračila. A neznámý jim záměrně nenapověděl, jen tam tak stál, opíral se o sáh dlouhou vyřezávanou hůl a baval se zmatkem v jejich obličejích.

Bivojovi se zkrabatělé čelo vyrovnalo jako prvnímu. Náhle se uvolnil a temnotu z jeho očí vypláchlo nezastírané překvapení.

Ať se propadnu... Milivoji?!

Divoce rozčuchaný, na hony páchnoucí cizinec s křivým úsměvem kývl hlavou a v té chvíli poznání konečně vstoupilo i do Sudivojova obličej. Vladyka nejenže sklonil ruce s oštěpem, ale úplně ochabl a chvíli to vypadalo, že se pod ním podlomí kolena.

Synu... zachroptěl. Já myslel, že tě už nikdy... Kolik je to vlastně... Kde jsi celou dobu...

Dva roky, přerušil vousáč jeho kokane. Postavil jsem si chýši hluboko v lesích. Přežít tam zimu nebylo jednoduché, ale jak vidíte, Mořena o mou duši zatím nestojí.

Tři muži chvíli nerozhodně přešlapovali na místech, očividně nepřipravení na takové setkání. První se pohnul Bivoj. Pustil oštěp do trávy, rázně přikročil k mladšímu bratrovi a pevně jej objal. Milivoj chvíli stál jako pařež, zaskočený tak vroucným projevem, ale pak se i jeho ruce zvedli a poplácali bráchu po rozložitých zádech.

Když si pak ztracený syn padl do náruče i s otcem, Sudivojovi se chtě-nechtě zaleskly oči.

* * *

Bivoj to neřekl nahlas, ale skoro se mu nechtělo věřit, že jsou to jenom dva roky, co Milivojova mladinká, krásná a svým mužem snad až nezdravě obletovaná žena zemřela při porodu spolu s dítětem, načež zlomený vladykův syn bez rozloučení odešel do lesů a zamekl za sebou všechny stopy. Zmizel jako duch, jako kdyby ulehl na pohřební hranici se svou milou a pupeční šňůrou udušeným nemluvnátkem a vítr pak rozfoukal jeho popel na všechny strany. Milivoj se z života Štrošovců vytratil tak dokonale, že to teď Bivojovi připadalo strašně dávno, co jej viděl naposledy. Všichni jeho bratra považovali za mrtvého a vzpomínky na něj začaly blednout.

Ale teď byl najednou tady. Na zdoluhavé vítání a vzpomínání však nebyl čas. Zatímco je Milivoj vedl podél řeky na západ, Bivoj mu stručně vylíčil, co se v noci stalo a čí stopu to sledují a proč. Milivoj naslouchal mlčky, bez otázek, jenom občas zamyšleně pokýval hlavou. Zdálo se, že jej příhoda s dávnověkým démonem vylezlým z mohyly nijak zvlášť nepřekvapuje.

Myslel jsem si to, řekl nakonec, když Bivoj skončil. Už když jsem v noci zaslechl v dáli ten lomoz a křik a pak pohyb obrovitého těla lesem ke Mži, tušil jsem, že je to Rohatý.

Rohatý? zeptal se Sudivoj a zrychlil krok, aby se dostal mezi syny.

Tak mu říkali Staří. Samozřejmě ve svém jazyce, ale to jméno pohltila minulost.

Staří, pohlédl vladyka na Bivoje. Já to říkal. Co je zač, Milivoji? Démon nebo bůh?

Kdo ví? Proud času stírá rozdíly mezi bohy a běsy. Milivoj vypadal být ve svém živlu a Bivoj se nedivil jeho mladší bratr se nikdy kdovíjak nezajímal o lov, ještě méně o chov dobytka a už vůbec se nezdokonaloval v bojových zručnostech. Místo toho tahal ze stařešinů, vědem a hadaček jejich moudrost, nasával příběhy z dávných časů, zajímal se o světy bohů a bůhů, zkoušel kouzla a vyzývání a lidé jej ještě před dovršením dospělosti začali nazývat čarodějem. Rohatý byl lovcem, strážcem lesů a Staří mu také obětovali jako bohu plodivé síly...

Co ten jeho zlatý luk? zajímal se Bivoj. A proč má jenom jeden šíp?

To mu úplně stačí ta stříbrná střela je totiž kouzelná. Vždy se na zavolání vrátí k svému pánovi, tudíž jich víc nepotřebuje.

Máš ponětí, kam měl Rohatý namířeno? nadhodil Sudivoj.

Zda mám ponětí? ušklíbl se na něj Milivoj. Já to vím naprosto přesně.

Dva starší Štrošovci ho prokláli pohledy. Milivoj ukázal na opačný břeh.

Tam, za řekou, jsem na jednom z vršků našel zbytky prastarého hradíště. Palisády a sruby dávno shnily, ale v kapradí a kopřivách jsou pořád vidět rozvalené kamenné zdi. Dnes už tam bují les, ale i tak se dá poznat, jak bylo hradíště rozlehlé, možná větší než samotný Vyšehrad. Domnívám se, ačkoli s jistotou to samozřejmě tvrdit nemůžu, že šlo o hlavní sídlo Starých v celé kotlině kolem Vltavy a Mže. Právě tam se Rohatému klaněli a krmili ho krvavými oběťmi. Určitě tam míří v naději, že najde své uctíváče. Jako každý bůh potřebuje duše smrtelníků, aby jimi sytil svou kouzelnou sílu.

Podle sílícího hukotu řeky poznali, že se blíží k brodu. Mži tu přehrazoval skalný práh. Voda pod ním divoce pěnila, ale po hraně se dalo přejít hladina po celé délce zlomu nesahala víc jak po kolena.

Koukám, že se tu opravdu vyznáš, bratře, zabručel Bivoj uznale.

Ani nevíš jak, přisvědčil mladík. Znáš v těchto lesích každý strom, každý potok, každý kopec či slepé rameno Mže. Za ty dva roky jsem tyhle končiny prolezl křížem krážem.

Opravdu? A důvod? Zní mi to, jako bys něco hledal...

Milivoj na to nic neřekl, neudělal souhlasné ani odmítavé gesto. Pohled měl najednou nepřítomný, jak mu Bivojova otázka odvála myšlenky k dávným vzpomínkám.

Byl jsi celou tu dobu sám? přidal se s další otázkou Sudivoj. Nebál ses, že zešílíš?

Právě naopak, otče, sešel Milivoj po kamenitém břehu a bez otálení vkročil bosýma nohama do vody. Šílenství bylo to, před čím jsem do lesů uprchl. To, co se stalo tam doma, před dvěma lety, z toho mě málem... Zastavil se a slova se mu zadržela v krku smutné vzpomínky z něj očividně ještě nevyrchaly. Pak ale zvedl hlavu, ohlédl se a rty mu zkřivil nepříliš přičetný úšklebek. Ale občas se přistihnu při tom, jak mluvím sám se sebou. Nebo s ptáky a zvířaty. Pokud je to šílenství, pak je vašim průvodcem blázen.

Vzápětí se rozesmál, až se mu třásla ramena, otočil pohled k břehu naproti a rázně vykročil po kamenném prahu, rozstřikuje vodu holi.

Bivoj a Sudivoj si za jeho zády vyměnili pohledy. Sudivoj pokrčil rameny a vkročil do řeky. Hladina jim opravdu nesahala výš jak po kolena, ale stejně se nevyhnuli promočení do poslední nitky v té chvíli totiž zapleskaly na hladině první kapky deště.

Liják a zpěněná voda pod hrází soutěžily, kdo bude hučet zlověstněji.

* * *

Říkali mu Kernon. Tenkrát, za starých časů, ještě než poslechl velekněžku a ulehl do mohyly. Že od té doby proteklo korytem Mže mnoho vody, to poznal, už když procházel podhradím, kde za jeho časů stávaly rušné vesnice. Nenašel po nich nejmenší stopu. A když posléze vystoupal na návrší a místo pyšného hradiště uviděl jen pár trávou zarostlých hrbolů a kameny rozházené po bujném lese, pochopil, že spal celé věky. Samozřejmě, díky nesmrtelné podstatě mu připadala staletí strávená pod mohylou jako pouhé odpolední zdímnutí. Jeho vědomí a paměť přechaly ten čas bez úhony. Pamatoval si rozkazy tak přesně, jako by jej vznešená Draigha uložila do mohyly teprve včera.

Místo, kde stávala svatyně, našel snadno. Drobná potíž před ním vyvstala, když zjistil, že zrovna na jejich troskách vyrostl mohutný, košatý, dvojklaný buk. S ním si bude muset nějak poradit.

Zajatec, kterého většinu cesty nesl přehozeného přes kloubovité rameno jak pytel čerstvého masa, se probral a zřejmě poznal, že dorazili do cíle, protože sebou začal škubat a bědovat. Kernonovi už pořádně pil krev měl sto chutí urvat mu lebku a vysrknout mozek, ale musel se ovládnout. Bude potřebovat krev smrtelníka a nic lepšího než tohohle ukňouraného červa cestou nenašel. Vypadalo to, že tyto končiny jsou v těchto časech nehostinné, téměř liduprázdné. Hlavní lidská sídliště se patrně přestěhovala jinam, možná k velké řece na východě.

Kernon záměrně nešetřně praštil s mužem o jeden z hrbolů, skrývajících zbytky starých zdí. Jezevec se skutálel do trávy s vyraženým dechem a znehybněl zjevně upadl do mrákot. Rohatý tvor si pohrdavě odfrkl a přikročil k buku.

Rozkývat ho a vyvrátit z kořenů mu kupodivu netrvalo tak dlouho, jak původně předpokládal. Byl docela při síle jako by pod mohylou nezeslábl, právě naopak, vydatný mnohaletý spánek jej zocelil.

Mohutný strom se s praskáním a vrzáním, znějícím téměř jako táhlé, zoufalé zasténání, zřítíl na hranu skalního ostrohu. Vyrvané kořeny šlehly do výšky jako karabáče a rozmetaly kolem vlhkou hlínu. Kernon přišlápl kmen, se zatátnými zuby ulomil jednu silnější větev a oškubal z ní menší haluze. Pak ji ze strany strčil pod kmen a použil jako páku. Obrovitý listnáč se překulil přes hranu skaliska, na němž se na úsvitu věků tak pyšně tyčilo hradiště, a s ohlušujícím se lomozem zřítíl do potoka na úpatí.

Kernon se vrátil k díře pod vývratem. Větev s ostře ulomeným koncem použil jako rýč a začal kopat. Hustě přšelo a zem se měnila v bláto, ale jemu to nevadilo. Hrabal odhodlaně, cílevědomě a nedočkavě, až se vyvýšenina chvěla v samotných kamenných základech hluboko v zemi.

* * *

U Živiných nader, já to tušil, hlesl Milivoj a sklouzl zpátky za trávou a lískovým křovím zarostlou hromadu starých sutin. Něco mi říkalo, že hrobka bude pod svatyní... Bohové, proč jsem tam nezačal kopat?

Bivoj a Sudivoj, rovněž příkře v mokré, blátivé prohlubni, na něj zachmuřeně zírali.

Co to blábolíš, bratře? zeptal se Bivoj, záměrně nešetřně, aby Milivoje, který byl očividně ve vytržení a vyteřtěným očima civěl někam, kam viděl jen on sám, přivedl zpátky do tohoto prostoru a času. Slyšíš? Vzpamatuj se!

Pssst! zasyčel na ně Sudivoj. Jestli nás ta zrůda zaslechne, nespasí nás ani všichni duchové našich dědů!

Prošedivělý vladyka se nadzvedl z dřepu a opatrně vyhlédl přes zbytek zdi směrem k výběžku hradištního pahorku nad potokem. Skrz závoj vytrvalého deště a houstnoucího večerního šera viděl parožím ozdobenou hlavu, v pravidelném rytmu se vynořující z rozhrabané země a metající všude kolem bláto a kamení.

Sudivoj se stáhl zpátky. Naštěstí hučící déšť pohltil plíživé zvuky Strošovců a spláchl i jejich pachy, které by jinak netvor určitě zachytil.

Bivoj pořád tázavě hleděl do Milivojových uhýbavých očí.

Odpověz mi, bratře! Tys tady něco hledal? Co je v té hrobce, o níž jsi mluvil?

Zarostlý mladík se neklidně ošil očividně litoval, že se před chvílí ve vzrušení přeřekl. Já... je to hrob velekněžky... mocné dávnověké čarodějky, Starými dokonce považované za vtělení bohyně... Předpokládal jsem, že je někde tady pod těmi zříceninami, v útrobách kopce, ale nepodařilo se mi najít vchod...

Milivoji? přerušil jej Sudivoj tónem, který na syny používal před mnoha lety když jim domlouval za nějakou chlapeckou rošťárnu, jejichž strůjcem býval obvykle Bivoj. Proč jsi pátral po kněžčině hrobu? Co je v něm? Milivoj zamrkal, vyháněje si vodu z očí. Já hledal... echm... Loni jsem našel v lesích starý posvátný kámen s obrazci, na nichž velekněžka obětuje bohům a mluví s mrtvými. A na všech těch rytinách používala kouzelný kotel. Sudivoj ztuhl.

Cože? skákal Bivoj pohledem z jednoho na druhého. Jaký kotel?

Kdysi dávno, za časů Starých, vysoukal ze sebe Sudivoj, nespouštěje z Milivoje pohled, pod nímž se mladík krčil jako zpráskaný pes, prý měl každý kmen, každý rod svůj kouzelný kotel. Nádoby z bronzu, někdy ze stříbra. Byla to hlavní pomůcka při jejich čarech. Kněží a čaroději v nich vařili léčivé lektvary i prudké jedy, snažili se v nich zablédnout budoucnost, plnili je krví obětovaných zvířat i lidí. A některé z nich, ty nejvzácnější, prý sloužily i jako brány do jiných světů... Do záhrobní... Mrtvé tělo, které do takového kotle ponořili, údajně opět obživo, vrátila se do něj duše... Milivoji, chlapče, je snad tohle důvod, proč ten kotel hledáš?

Mladík se zkroutěně nadechl a chystal se odpovědět, ale už se k tomu nedostal. Nad pahorkem se totiž rozlehl pronikavý řev. Musel být slyšet až daleko do lesů za Mží a byl v něm znát triumf a nedočkavost. Vzápětí zaslechl skřípání dřeva a kamene a ucítili chvějivý pohyb něčeho těžkého, co se vzápětí se slyšitelným zaduněním zřítilo.

To byl kámen ve vchodu do hrobky, zašeptal Milivoj. On ji našel... Musím to vidět... Já musím... Ten kotel...

Mladík se s nepřítomným blábolněním začal zvedat, pomáhaje si svou čarodějnickou holí. Otec a bratr vypouklili oči, bleskově jej popadli a stáhli zpátky do dolíku.

Omrzel tě život?! zavrčel na něj Bivoj. Nemůžeme na něj jen tak vyběhnout. Potřebujeme nějakou lest, nějaký úskok. Když o něm tolik víš, tak nám řekni, jak se dá takový tvor zabít, je-li to vůbec možné.

Zabít? pohlédl na něj Milivoj o něco střízlivěji. Rohatého?

Samozřejmě, cedil Bivoj skrz zuby. Co sis myslel, proč jsme ho stopovali až sem? Viděli jsme, s jakou chutí se krmil člověčinou. Je to běs, starý a krvelačný. Nepatří do tohoto světa a času. Musíme jej nějak vrátit do hrobu.

Ale on... Stařešinové říkali, že je... neporazitelný.

A co kouzla? Ty přece nějaká znáš. Musí být nějaká zaklínadla, kterými mu vezmeš sílu...

Možná, ale já takové mocné čary neovládám...

V tom okamžiku do šumění deště něco kovově zazvonilo. Tentokrát Bivoj a Sudivoj nestáhli třetího Strošovce zpátky, když se začal škrábat z prohlubně i oni se nazvedli a zvědavě vykukli z úkrytu. V stromoví na pahorku už houstlo večerní šero, ale i v té šedi se před jejich zraky něco pronikavě zablýskalo. Bivoj cítil, jak se Milivoj vedle něj zachvěl, jakoby jeho tělem projela náhlá křeč. Pohotově sevřel v prstech bratrovo kostnaté rameno, aby neudělal něco neuváženého a hloupého.

Byl to čarodějný kotel, o tom nemohlo být pochyb. Napůl zabořený do blátivé zeminy vyhrabané Rohatým, nadpřirozeně zřít do přití a měnil tak déšť v třípytivé stříbřité provazce. Měl úctyhodný objem klidně se něj mohl nacpat skrčený člověk. Jeho boky pokrývaly tepané obrazce, v tom podivném světle mátožně měňavé a nejasné.

Okraje jámy se zachytila drápatá, umazaná tlapa a z díry se vynořila hlava nesoucí majestátně paroží. Strošovci sebou cukli, ale nestáhli se zpátky do úkrytu. Odvážně, ačkoli s divoce bušícími srdci se skrz lískové křoví dívali, jak Rohatý leze z hrobu. Něco měl přehozené přes rameno. Druhou rukou popadl kotel, o kousek jej posunul a narovnal. Pak se ohlédl po svém zajatci. Jezevec se před chvilkou probral a pokoušel se odplazit pryč. Běs jej popadl za nohu a smýkl jím po vrstvě bláta a mokrého listí zpátky k sobě. Muž zařval.

Bivojovy prsty svíraly Milivojovo rameno jako železné kleště.

Rohatý zvedl zmítajícího se Jezevce za nohu. Nešťastník viděl, že se blíží k rozšklebující se tlamě. Vytřeštil bulvy na veliká zažloutlá zubiska a znovu zaječel a zacloumal sebou jako pstruh na háčku. Nebylo mu to nic platné. Nejdřív jej ovanul ohavný smrad z chřtánu, pak jeho hlavu obalila vlhká temnota.

Rohatý rázně, s očividným zadostiučiněním, skousl. Ohavné křupnutí přinutilo Strošovce odvrátit zrak. Po chvíli to však nevydrželi a osmělili se podívat zpátky. Rohatý držel škubající se bezhlavé tělo nad kotlem a nechával krev tryskat z hrdla do nádoby. Mezitím spokojeně přežvykoval a plival ostré kousky lebky.

Nakonec ochablou mrtvolou ještě zatřásl, aby z ní vycedil poslední zbytky cenné tekutiny, a odhodil ji stranou. Pak se sklonil nad kotel a promluvil.

Strošovci zírali a nevěřili vlastním uším. Ta zrůda vypouštěla ze své dravčí tlamy skutečná slova. Sice jim nerozuměli, protože ten jazyk dávno utonul v zapomnění, ale nebylo pochyb o tom, že to není jen nějaké nesmyslné blábolení. Navíc v mluvě poznali rytmus a dokonce náznaky nějaké prosté opakující se melodie.

Ano, Rohatý čaroval; pronášel prastará zaklínadla. Netrvalo dlouho a dostavil se účinek ze stříbrné nádoby začalo stoupat něco jako světélkující narudlý dým, jako krvavá mlha prozářená večerními červánky. Tehdy si běs sundal z ramene břemeno, které vynesl z podzemí.

Byly to nějaké staré, plesnivé, zpráchnivělé hadry, drápatou tlapou uchopené tak, aby vytvořily ranec. Ten se teď rozevřel a přímo do kotle se s hlasitým chřestěním vysypaly kosti.

Velekněžka, špitl Milivoj přesvědčeně.

Bivoj odolal pokušení zacpat mu ústa dlaní.

Rohatý popadl hrubší kost, zřejmě stehenní, důkladně jí zamíchal obsahem kotle a pak ji také upustil dovnitř. Přitom nepřestával mumlat zařikadla. Rudé světlo zapulzovalo, zesílilo, zalilo sedícího démona, naplnilo koruny stromů a proměnilo odevšad crčící vodu v prameny krve.

Pak někdo pronikavě zakvílel.
Ženským hlasem.
Vycházelo to z kotle.
Vzápětí se okraje nádoby zachytily dvě lidské ruce se štíhlými prsty.

* * *

Draighou cloumala bolest, ale byla to bolest radostná, jako pokaždé, když se rodil život. Ona, která přivedla na svět jedenáct dětí, ji moc dobře znala – rozdíl byl jen v tom, že tentokrát to byla ona, kdo se z temnot nevědomí sápal na svět. Kroutila se v mazlavé, srážející se krvi, otírala si nalitá nadra o kovové stěny Kotle a snažila se vytáhnout nahoru. Nohy měla pořád ještě zabořené v horkém lůně Matky Země, ve světě sahajícím hluboko pod dno Kotle. Byl to pocit, jako když při vzývání bohů nořila ruce do střev obětí. S kvílením vytáhla hlavu nad okraj kouzelné nádoby, rozlepila slizem zateklé oči a vzhledla.

Tu ošklivou, umazanou, divoce zarostlou tvář by poznala, i kdyby z hlavy po stranách nevyrůstalo košaté paroží.
Kernone... zaskučela. Pomož mi!

Rohatý se dosud neodvažoval sahat do kotle, aby nepřetrhl kouzelné spojení se záhrobními světy. Teď ale rychle natáhl dlouhé, silné ruce, uchopil Draighu a vytáhl ji z Kotle jako porodní bába novorozeně z matčina krvavého lůna. Chvilí ji držel ve vzduchu a nechal dešťovou vodu, aby smývala nečistotu z jejího nahého, pořád stejně krásného těla. Krev stékala z dlouhých vlasů a odkrývala tak jejich skutečnou barvu. Byly plavé, jako ze zlatých vláken. Rozechvělou ji uložil do mechu a listů a přikryl zbytky jejích vlastních šatů. Skrčila se do uzlíčku a jektala zuby.

Kernone... Krev... Potřebuji krev...

Samozřejmě, lidskou krev pila už předtím, za dávných časů, když byla velekněžkou, nejvyšší čarodějkou a hlavním obětníkem kmene Boiů. Tenkrát šlo ale o pouhý rituál. Teď to byla nutnost.

Každý, koho Kotel vrátil zpátky mezi živé, žil z lidské krve.

Kernon se spěšně natáhl po bezhlavé mrtvole, pohozené v houští, a přisunul ji k ležící kněžně.

Ne, zachroptěla. Čerstvou krev... Horkou... Z právě rozervaných tepen... Cítím ji... Slyším bušící lidská srdce... Blízko... Tam... Hned mi je přines!

Běs nakrčil huňaté ryšavé obočí. Pak zvedl hlavu a v jeho očích zaplanulo přízračné světlo. Nozdry podobné umrlčímu nosu se téměř směšně zahýbaly, když nasály vlhký vzduch. Velmi důkladně a pozorně čenichal, pátral po náznaku člověčiny, který doposud nepostřehl.

Pak najednou zavrčel, popadl luk a šíp, rázně vstal – paroží zarachotilo ve větvích stromů – a vyrazil.

* * *

Pryč! zařval Bivoj, vyskočil na rovné nohy, couvl od sutin a pozvedl oštěp. Rozdělte se a utíkejte! Rychle!

Milivoj opravdu ukázal mátožnému světlu nad ostrožnou záda a vyrazil do deštivé tmy, avšak Sudivoj popadl luk a sáhl přes plece do toulce.

Otče, ne! houkl na něj Bivoj. Vezmi nohy na ramena!

Strošovský vладыka jako by jej vůbec neslyšel – rychlým, přesným pohybem založil do zbraně šíp a třemi prsty natáhl tětivu.

Rachotivé kroky se přiblížily. Na hromadu kamení u jejich skrýše šlápla velká tlapa. Bivoj pohodil hlavou, aby si k obličejí přilepené mokré vlasy švihnutím přehodil na záda, a vši silou se rozmáchl.

Křoví rozhrnula obrovská špinavá pěst. Svírala napjatý luk.

Bivoj hodil.

Běs měřil přinejmenším dva sáhy, takže i přes jeho vyzáblý, kloubovitý zjev měl hrud' dvakrát tak širokou jako obyčejný muž. Oštěp nemohl minout – široký hrot rozčísil zrzavý porost, kůži i žebra a vnikl hluboko do těla. Rohatý sebou škubl, až paroží spustilo déšť listů a ulámaných haluzí, a ohlušivě, nelidsky zařval. Pravačka pustila tětivu ze střev a šíp jako stříbrný záblesk proletěl mezi Bivojem a Sudivojem – slyšeli, jak se střela probíjí lesem, jak kosí houštiny, nechává ošklivé šrámy v kůře stromů a utíná větve.

Rohatý jediným máchnutím ruky – jako by se oháněl po kousavém hmyzu – vytrhl oštěp z rány a odhodil jej někam do tmy.

Bivoj couvl a vyškubl zpoza opasku sekeru. Štítu, který měl řemenem připevněný na zádech, se už chopit nestihl.

Rohatý po něm natáhl pařát.

Sudivoj pustil tětivu.

Mířil na běsovo oko, ale minul – šíp propíchl Rohatého levou tvář, vnikl mezi zuby do úst a zabodl se do jazyka. Netvor znovu bolestně zavyl a obrátil rozlícený pohled k staršímu muži. Vладыka bleskově sáhl po další střele, jenomže v tom okamžiku mu trup sevřela mocná tlapa. Sudivoj chraplavě vykřikl – ruka s lukem mu uvízla pod jedním z drápatých prstů. Rohatý stiskl. Ne smrtelně, ale dost silně na to, aby se prostý tisový luk, kosti v mužově paži a možná i nějaké to žebro v hlasitým křupnutím zlomily. Sudivojův křik se změnil v pronikavé vytí.

Otče! Bivoj přiskočil a vši silou sekl Rohatého do nohy, kousek nad koleno. Vytryskla černá, lepkavá krev. Běs se po útočnickovi ohnal levačkou svírající luk. Náraz zlatem pobitého lučiště zvedl Bivoje ze země a praštil jím o blízký dub. Štít na zádech mu zachránil páteř, ale stejně se s vyraženým dechem svezl po kmeni do čvachtajícího mechu. Širočina mu vyklouzla z dlaně. Rohatý bezohledně odhodil skučícího Sudivoje směrem k otevřenému hrobu, popadl omámeného Bivoje za nohu a vlekl jej po zemi k zářícímu kotli. Přitom podrážděně kroutil hubou a jazykem, protože v tlamě měl pořád

zabodnutý šíp. Když stiskl čelisti, aby střelu překousl, uvízla mu mezi zuby.

Rohatý pohodil Bivoje k sténajícímu Sudivojovi, pozvedl ruku a něco vykřikl. V lese to zarachotilo, načež do deštivé temnoty nad pahorkem vyletěla stříbrná střela. Opsala v ovzduší velkolepý zářivý oblouk a vzápětí už svištěla zpátky ke svému pánovi. S lomozem proletěla košatými korunami, načež ji rohatý běs šikovně chytil a zatočil se kolem dokola, aby šípů vzal průbojnost.

Kernone... zachroptěla kněžna. Pít... Dej mi pít...

Rohatý odložil zbraně, opět uchopil kroutícího se Bivoje za nohu a pozvedl si jej před nenávistně planoucí oči. Jeho načne jako prvního a obsahem jeho tepen napojí svou žíznivou paní. Kožnaté rty se ohrnuly, odhalující páchnoucí zuby.

Jenomže dolů hlavou visící Bivoj mezitím popadl dech a neměl v úmyslu nechat se sežrat jen tak bez odporu. Když si ho Rohatý přitáhl k tlamě, najednou se prudce zhoupl a chytil otcův šíp. Jediným škubnutím jej vyrval z jazyka i tváře. Bolest trhla běsovou hlavou. Než ale Rohatý stačil jakkoli zareagovat, muž v jeho prstech se zhoupl tam a zpátky a vši silou mu vrazil šíp do oka.

Bulva pukla jako propíchnutý měch s vodou; na Bivoje vychlístla horká, mazlavá tekutina. Rohatý strašlivě zařval, zvrátil hlavu a vyhodil rukama. Strošovec vylétl z jeho prstů, zběsile mávaje rukama i nohama. Jako kámen vymrštěný ohnutou břizou prolétl korunami stromů, zoufale si chráně hlavu rukama. Nakonec se tvrdě zastavil o větev buku na samém okraji srázu. Pokusil se jí zachytit, ale byla kluzká od dešťové vody a váha štítu na zádech rovněž udělala své, takže jej horečnaté šmátrání nezachránilo. S hrubými kletbami sklouzl z haluze a zřítíl se z hradištního ostrohu dolů do potoka. Pád z několika sáhů do plytké bystřiny plné vyčnívajících balvanů by jistě skončil roztříštěním každé kostičky v jeho těle. Jenomže dole ležel starý košatý buk, který Rohatý před začátkem kopání shodil ze skály. Bivoj vlétl do jeho košaté koruny a zmizel ve výbuchu vody, mokrého listí a ulámaných větví.

* * *

Vladyka Sudivoj se s chroptěním opřel o loket a pokusil se posadit, ale zlomená ruka ho zradila. Se zaskučením se svezl zpátky na záda. Bolest mu prošípkovala mozek jako roj ostrých žihadel a doslova ho ochromila.

Někde blízko Rohatý příšerně vyl a divoce dupal a bušil do stromů. Sudivoj čekal, že ho nad sebou brzy uvidí a že smrt přijde z jeho drápů nebo zubů. Proto ho poněkud překvapilo, když se v jeho zorném poli náhle objevila žena. Zralá, kolem čtyřiceti, přesto pořád krásná a smyslná.

Děsivě krásná a démonicky smyslná.

Když se na něj dychtivě usmála, ukazující bezchybné bílé zuby, dívala se přitom na jeho hrdlo, na krkavici tepající v rytmu splašeného srdce.

* * *

O něco později, když už se povodím Mže rozlévala tma černá jak útroby hrobky, v níž Draigha po staletí spala, velekněžka vstala, zvedla hlavu a nastavila tvář dešti. Už se nechvěla, spíš naopak čišela z ní síla, pýcha a vznešenost. Zbytky šatstva, které shnilo na jejich kostech v hrobce, jí sklouzly z ramen a prsou. Stála tam úplně nahá a chladná voda padající z nebe a ceděná korunami stromů s ní smývala poslední zbytky krve hlavně s jejich rtů a vystrčené brady.

Pak řekla: Musíme mnohé vykonat, Kernone.

Rohatý běs seděl skrčený na hromadě rozhrabané hlíny, pořád úpěnlivě skučel a držel se za oko. Po ruce mu tekla krev. Slyšíš, Kernone?!

Zmlkl a poslušně zvedl parohatou hlavu. Už předtím nebyl na jeho obličej kdovíjak hezký pohled, ale se splasklou, krvavou bulvou, visící z očního důlku to bylo ještě mnohem horší.

Neobtěžuj mě svým kňučením. Jako bys nevěděl, že se ti to nicotné zranění brzy zahojí a oko se během několika dnů obnoví. Teď mě poslouchej. Máme práci.

Vzchopil se a vstal. Čekám na tvé rozkazy, kněžko.

Musíme postavit vojsko. Obnovíme slávu našeho kmene a dobudeme zpátky území, které Boiům uloupili ti špinaví přivandrovalci ze severozápadu. Chci pomstu a hlavně chci zpátky svou moc!

Jistě, ale kde vezmeme vojsko?

Vyhledáme lidská sídla. Budeme zabíjet. Po tuctech, po stovkách, nemilosrdně. A pak všechny mrtvé opět oživíme v Kotli. Každý, kdo se vrátí ze smrti díky mým kouzlům, stane se mým otrokem, žíznivým po lidské krvi. Avšak ještě než vyrazíme na to strašlivé tažení...

Ano, kněžko?

Podívala se přímo na něj a záladně se usmála. Kernon ztuhl. Ten výraz moc dobře znal.

Nejdříve mě oblaž svou mužnou silou, Kernone. Snad jsi v mohyle nezapomněl, žeš býval bohem plodivé síly a mým neúnavným milencem?

Nezapomněl, paní, zachvěl se vzrušeně. Celá ta staletí v černém hrobě jsem snil jen o naší divoké vášni.

Sklouzla zrakem o kousek níž. Jak vidím, v tvém údu pořád pulzuje síla.

Patří jen tobě, má krásná vládkyně.

Draigha přikývla a opět se usmála. V očích jí zahořelo zvláštní světlo, které by každého smrtelníka přinutilo padnout na kolena a líbat jí nohy, nebo se třeba i nechat podříznout na její počest.

Pojď, řekla a otevřela běsovi své vlhké, lačné lůno.

* * *

Bivoji...

Ležel na zádech jako nebožtík přichystaný na pohřební hranici a myslí se mu přelévaly rudé a černé proudy. Byl přesvědčený, že ten hlas je jenom mámení, že slyší své jméno v zurčení potoka a šumění deště v listoví. Možná jej volaly rusalky, vábily jezinky nebo si ho dokonce samotná Mořena přišla odvést do Návu. Tak nebo tak by měl být mrtvý...

Bivoji! Žiješ?

Překvapilo ho poznání, že hlas najednou mnohem zřetelnější patří muži. Vzápětí se temnota potrhala a hromotlukovi se vrátilo vědomí. Bolest, která jej náhle proklála, ho utvrdila v tom, že odpověď na onu otázku je ano.

Zachroptěl.

Bratře! Bohům budiž díky!

Zachřestilo kamení, vyšplíchla voda, zašustily rozhrnované větve. Bivoj s námahou rozlepil oči. A hned je zase přimhouřil. Byla pořád noc a nebe vytrvale zalévalo kraj deštěm. Z listů v černé pavučině haluzí, kterou rozpoznal nad sebou, na něj crčely pramínky studené vody.

A právě tím mokrým větvořím se pomocí dlouhé vyřezávané hole probojovala oškubaná, rozčuchaná postava.

Milivoji... Bivoj se úporně snažil vzpamatovat. Co se to... Ach... Bohové... vzpomněl si. Otec! Co je s ním?!

Ne tak nahlas. Zarostlý mladík ulomil poslední překážející větev a sklonil se k bratrovi. Podej mi ruku, bratře. Můžeš vstát? Co všechno máš zlomeného?

Řekni mi to. Co je s tátou?

Milivoj se zhluboka nadechl a smutně zakroutil hlavou. Ta mrcha, ať je nastokrát prokleta, vysála jeho krev, aby získala zpátky svou sílu. Otcův život teď koluje v jejích žilách... Nemysli na to. Jak jsi na tom? Zkus se pohnout.

Doufejme, že nekrváčíš dovnitř.

Bivoj chvíli drtil mezi zuby tu strašnou zvěst. Na slzy však v této chvíli opravdu nebyl čas. Poslechl bratra a pokusil se zvednout. Něco zakřupal. Bolest však nezaútočila, takže to nebyla kost. Mladému hromotlukovi se najednou pročistila paměť. Vzpomněl si, jak se po zádech zřítíl do koruny vyvráceného stromu. Štít pod ním rozrážel větev a nepochybně jej zachránil před nabodnutím na nějaký ostrý ulomený pahýl. Když pak už výrazně zpomalený průletem korunou dopadl do kamenitého potoka, něco hlasitě prasklo a on ztratil vědomí.

To, co se zlomilo, nebyla páteř ani žebra. Prostě pod statným tělem při nárazu praskl štít. Bivoj si sáhl rukama na hrud' poslouchaly ho, sláva všem bohům! a ztuhlými prsty rozepjal přezku řemene, čím se odpoutal od rozpůleného dubového kruhu. Pak se levačkou opřel o kamení, pravici sevřel Milivojovu podávanou ruku a začal se zvedat.

Opatrně. Ať si neublížíš ještě víc.

Kupodivu to šlo. Jistě, celé tělo cítil jako jeden velký uzel bolesti, ale zdálo se, že jsou to jenom pohmožděniny a spousta krvavých šrámů. Bivoj vstal. Zkusmo zahýbal končetinami.

Žádná zlomenina? zíral na něj Milivoj nevěřícně. To je zázrak! Bohové tě musí mít rádi.

Myslíš? zabručel Bivoj chmurně. Po tom, co se stalo v starém hradišti?

Mladší Stročovec se zasmušil, ale neřekl nic. Bivoj vyšplhal pohledem po strmém úbočí ostrohu. Stromy na hraně útesu vypadaly jako černé přízraky, kymácející listnatýma rukama ve větru a vytrvalém lijáku. Neslyším ty dva.

A doufejme, že ani oni neuslyší nás. Dlouho, předlouho se oddávali divokým rozkoším, nepopsatelné zvířecí vášni. Kněžka pak v záchvatu síly zpívala, tančila a kouzlila. Kolem půlnoci se zase unavila a teď i s Rohatým spí jako zařezaní. Brzy bude svítat. Něco mi říká, že tady nezůstanou. Potřebují ke svému nepřírozenému životu lidskou krev. Určitě se vydají hledat nejbližší obydlí.

Určitě, ucedil Bivoj. Se snahou nenadělat zbytečný hluk se prodral spleť větví na břeh potoka. Při každém prudším pohybu zasyčel anebo se zprudka nadechl, ale jinak neměl s chůzí potíže. A my nad tím nemůžeme lhostejně mávnout rukou.

Ne, to nemůžeme. Ukryjeme se někde poblíž a počkáme, až se vzbudí...

A když zjistíme, kam si to pak namíří, pokusíme se je předběhnout a varovat rody sídlící tím směrem.

Přesně to jsem měl v plánu, přitakal Milivoj. Otázka je, jak jsi na tom, bratře? Můžeš běžet?

Ovšemže můžu, opáčil Bivoj a netrpělivě vykročil podél potoka. Nejdříve ale musím najít Dobromyslu.

Koho? spěchal za ním Milivoj.

Svou širočinu.

To je teda podivné jméno pro sekeru... Počkej chvíli! Teď si vzpomínám. Nejmenovala se stejně ta dívka, která z tebe kdysi učinila muže? Tenkrát o letním slunovratu, když ti bylo sedmnáct...

Šestnáct, zabručel Bivoj. Ano, to byla ona.

V tom případě to chápu. Pamatuji si její nabroušený jazyk. A jak se vztekala a metala kletby a pokoušela se tě očarovat, když jsi odmítl pojat ji za ženu...

Nežvaň, Milivoji. Šetři dechem. Už brzy se pořádně se proběhneme.

* * *

U Peruna a Velese, hlesl Bivoj a stáhl se zpátky do úkrytu za starým vývratem. Jsou tři. Nebo mě snad šálí zrak? V té mlze jsem možná viděl ducha...

Vypadalo to, že se dešť polekal denního světla a s úsvitem konečně ustal. Přes hradištní pahorek se teď přelévala

hustá mlha a plnila lesy kolem.

Viděl jsi dobře, sykl Milivoj. Rohatý a kněžna si pořídili společníka. Svého prvního otroka. K tomu sloužily ty čarodějčiny půlnoční čáry...

Ale... ten třetí... Bivojovi se zadrhával hlas, jakoby se bál vyslovit tu děsivou domněnku. Vypadal jako... jako...

Já vím. Neměl jsem odvahu ti to říct, ale... otec je teď jedním z nich.

Vždyť jsi říkal, že ho čarodějka... Ach. Jedině, že by... To snad ne...

Přesně tak. Strčila tátovo tělo do kotle, a když pak vylezl, byl sice živý, zdravý a očividně při síle, ale už to nebyl on. Stal se jejím sluhou. Tupým, poslušným, nemyslicím. Víš, co to znamená?

Co? Bivoj byl tak ochromen tím strašlivým poznáním, že teď nedokázal rozumně uvažovat.

Pokud si kněžka dokáže podřídit oživlé mrtvé, může Rohatý vyvraždit kteroukoli osadu a ona pak zabité vesničany nahází do kotle, vrátí jim život a udělá z nich své otroky...

Na tom něco bude, vypouklil Bivoj oči. Kotel nesli s sebou...

Jak říkám. Než se nadějeme, sestaví si družinu a nakonec možná i opravdové vojsko. A pak může zaútočit i na Kazín nebo na samotný Vyšehrad.

Bivoj zděšeně protáhl tvář. Na Kazín, říkáš? Ano... Ano, to se určitě stane, pokud tu mrchu nezastavíme. Pospěš, bratře! Musíme varovat rody na východě! Zdá se, že Rohatý a kněžka míří podél Mže směrem k Vltavě.

Bratři se vysoukali z mokrého úkrytu a našlapuje měkce jako divoké kočky na lovu vyrazili stejným směrem jako tři zamklé postavy, které před chvilkou sestoupily z hradištního pahorku.

Který rod sídlí nejbližší? zeptal se Bivoj přes rameno, zatímco proklouzávali houštinami směrem k Mži. Na této straně řeky to moc neznám...

Hm, na východ odsud? Milivoj několik kroků mlčky uvažoval. Aha. Ano. Už vím. Do první vesnice je to zhruba půl dne rychlé chůze. Když si ale pospíšíme...

Který rod?

Jezevci.

* * *

Perunova střela to párala! To je on!

Kdo on? zabručel Hordag a přehmátl silnými prsty na rukojeti kyje, jehož masivní boulovitá hlavice byla pobitá ošklivými železnými hroty.

Přece ten Strošovec! hýkal nevěřičně jeden ze tří Jezevců, kteří se včera vrátili z loupežné výpravy do Strošovic a místo kořisti přinesli jen hrůzostrašné zvěsti o zabíjení a ještě daleko horších věcech. Ten, co zabil Vojšu a tvého bratra! Vladykův syn!

Bivoj, doplnila Čaroslava, stojící na krok za Hordagem a opírající se o svou sukovitou hůl. Byla nejstarší z Jezevců a kam až paměť rodu sahala, znali ji jako vědmu, hadačku a léčitelku. Shrbená postava na směšně tenkých nohou, řídké bílé vlasy a vrásky tak hluboké, že do nich mohl hmyz naklást vajíčka a nikdo by si nic nevšiml, až dokud by z nich nezačaly vylézat masařky, však neměnily nic na stařenině postavení. Byla druhá po lechovi rodu a její slovo nesmělo být bráno na lehkou váhu.

Opravdu? Hordagova tvář, už od včera zachmuřená díky vyprávění tří zpráskaných navrátilců, potemněla ještě víc. Takže Klenův vrah si jen tak, jakoby nic, vykračuje naší osadou. Je to buď ten nejodvážnější muž v povodí, nebo ten největší blázen. Tak nebo tak, dnes večer bude nocovat na dně Mže. Chlapi?

Jezevci stojící kolem novopečeného vladyky popadli oštěpy a luky.

Znám i toho druhého, zakrákorala Čaroslava hlasem, který měl blíž k vranímu než k lidskému. Oči měla vybledlé, ale zrak ji vůči hledně sloužil dobře. Žije sám v lesích a občas se toulá kolem. Jednou jsem jej zahlédla, jak čenichá za osadou, ale blíž se neodvážil. Prý je to ten Sudivojův syn, který před dvěma lety opustil svůj rod.

Takže bratři. Skvěle. Hordag si plácl kůží opletenou rukojetí kyje do levé dlaně.

Osadu Jezevců nechránila palisáda ani val. Přístupové cesty jednu z východu, druhou ze západu, obě přicházející po břehu Mže střežily pouze dva páry vysokých model. Hordag jejich ochranné moci nikdy nevěřil, a teď, když viděl, jak vrah jeho staršího bratra bez zaváhání minul jezevčími kůžemi ověšené podobizny předků a klidně vkročil do osady, se v tom jen utvrdil.

Strošovci se blížili rezkým, smělym krokem. Ten mohutnější drze pohupoval v ruce sekerou, ten druhý, vousatý trhan, čvachtal v blátě patkou čarodějnické hole. Jezevce, kteří vylézali z chýší, zemnic a srubů kolem cesty, si nevšimli, přestože ti po nich pokřikovali urážky a děti se dokonce odvážili házet bláto. Štěkající psi se stáhli, když se po nich vousáč ohnal holi.

Zadýchaná dvojice došla na náves. Kruhový prostor byl obklopen masivními sruby a několika statnými stromy, které jakoby se svými větvemi snažily chránit vysoké slaměné střechy. Hordag a jeho družina stáli před vraty dlouhého náčelnického domu s vyřezávanými okenicemi a rohy ověšenými jezevčími lebkami.

Ty jsi nový vládce rodu? zeptal se Bivoj zpřímá, když zastavil na tři sáhy před skupinkou. Hordagovy nohsledy, kteří se pomalu začali roztahovat do stran, sledoval jen tak po očku, zdánlivě lhostejně.

Jsem Hordag. Bratr Klena, jehož krev máš na rukou, zachroptěl vladyka a odplivl si, až chrchel hlasitě pleskl do bláta. Nebyla to vražda, opáčil Strošovec rázně. Klen pozvedl zbraň jako první. Varoval jsem ho, aby to nedělal. Nedal si říct, a tak jsem jej spravedlivě ztrestal za loupež a vraždu, kterých se dopustil u Strošovic. Pokud ti o jeho smrti vyprávěli něco jiného, pak bys jim měl na půl dne přitlouct jazyky k trámu u dveří, aby se naučili mluvit pravdu.

Nevykrucuj se! Vražda nebo souboj, to na věci nic nemění. Visí mezi námi kletba krevní msty!

Tyhle malichernosti, zavrčel Bivoj, teď musí jít stranou, Hordagu. Přišli jsme vás varovat.
Před čím? Hordag měl snahu zachovat si povýšenecký, pohrdavý postoj, ale bylo vidět, že znejistěl.
Neřekli ti to? koukl se Bivoj na známé tváře, které potkal předešlým u mohyly. Viděli přece, co vylezlo ze starého hrobu a sežralo Klenovu mrtvolu.
Rohatý, zaskřehotala místo očividně znepokojeného a náhle tápajícího Hordaga Čaroslava. Strašlivý běs Starých. Krvelačný lovec. Takže je to pravda? Viděli jste ho také?
A nejen jeho, odpověděl jí Milivoj. Na starém hradišti Rohatý vyhrabal ze země svou paní a souložnici.
Velekněžku? hlesla Čaroslava a pokročila dopředu, opíraje se o hůl. A co kotel? Byl tam kotel?
Byl. Celý ze stříbra a sálající kouzly. Rohatý a kněžka teď míří podél Mže na východ.
Přímě sem, dodal Bivoj pro jistotu, kdyby to Jezevci náhodou nepochopili. Než se nadějete, vynoří se z lesa. Démon a krvelačná čarodějka. Určitě to nebude přátelská návštěva.
Co... co jsou to za žvásty?! vyrazil ze sebe Hordag, teď už dočista zmatený. Zkoušíte na nás nějaké strošovské lži a úskoky? O co vám doopravdy jde? Co tu chcete? Přece byste nepřišli varovat své úhlavní nepřátele...
Uvažuj, vладыko! skočil mu Bivoj do řeči. Jakápak to z naší strany může být lest? Jsme tady dva, proti vám všem, uprostřed vaší vesnice, navíc mizerně ozbrojení. Myslíš, že jsme až tak hloupí nebo tak odvážní? Přišli jsme vás varovat, protože tahle hrozba je stokrát horší než nějaké rodové pranice. Nechápete to? Staří povstali z hrobů, aby opět ovládli kraj. Přitáhnou, aby vás pobili a pak kouzly opět oživil. Tím se stanete jejich otroky, krvelačnými běsy, které použijí na dobytí dalších vesnic a hradišť. Pokud je nezastavíme, brzy budou bušit na brány Kazína. Tamější kněžnu, Libušinu sestru, přece ctíte taky, ne? Chcete mít na svědomí její záhubu?
Skupinka před srubem zaraženě mlčela. Tětiny luků a ruky s oštěpy se uvolnily. Několik mužů se po očku dívalo k východnímu okraji osady, jako by čekali, že se z vlhkého hvozdu už-úž vynoří strašidelní útočníci. I Hordag sklonil kyj a přešlápl z nohy na nohu.
Čaroslavo?
Vědma opětovně jeho pohled. Bylo s podivem, jaká ráznost a přísnost sálala z té vetché sařeny.
Říkají pravdu, vладыko. Musíš konat, a to rychle. Ženy, děti a starci ať popadnou to nejnnutnější a okamžitě uprchnou do lesa. Muži nechť se chopí zbraní.
Kolik máte bojeschopných chlapů? kul Bivoj železo, dokud bylo žhavé.
Patnáct... S kluky možná dvacet, vyhrkl Hordag, oči vypoulené na půl obličeje. Jak ale hodláš bojovat s běsem a nemrtvou? Je vůbec možné je zahubit?
Bivoj i Milivoj zaváhali, ale Čaroslava rozhodně přikývla. Samozřejmě, že to jde. Kněžku zabijete zásahem přímo do srdce nebo oddělením hlavy. To platí na všechny demony, kteří povstali ze smrti. A na Rohatého něco vymyslíme. Hlavně přestaň otálet, vладыko! Dokaž, že si Klenův náčelnický stolec zasloužíš!
Hordag naposledy zaváhal, ale netrvalo to déle než tři údery srdce. Pak se rozhlédl po kruhu vyčkávajících mužů a začal rozdávat rozkazy.

* * *

Budu potřebovat tvou pomoc, mladíku.
Opravdu? podivil se Milivoj, protože to byl právě on, koho Čaroslava nenápadně odstrkala stranou od svých soukmenovců.
Na návsi a kolem bylo rušno jak o slunovratu. Jezevci se však samozřejmě neveselili, právě naopak ženy a děti s nářky a bédováním spěchali do lesa jižně od osady, muži pobíhali tam a zpátky a sháněli všechny zbraně, které byly v osadě k nalezení, zejména oštěpy a šípy.
Vědma přikývla. Ví, že jsi čaroděj. Cítím to. V tvé krvi koluje divotvorná síla. Bude se hodit. Uvaříme zbraň proti Rohatému. Sice to bude narychlo a jen z toho, co mám po ruce, ale přesto doufám, že bude účinkovat...
Uvaříme? Zbraň? zarazil ji Milivoj. Co to má jako být? Někáký jed? Chceš Rohatého otrávit?
Co tě nemá? Čaroslava ukázala svůj jediný zub, čouhající ze spodní čelisti přes vyschlý horní ret. Víš toho tolik o Starých, a neuhodneš, oč jde?
Na hádanky není čas, sařeno, zavrčel neuctivě Bivoj, který se k nim připojil. Oč jde?
Když chcete válčit se Starými, musíte použít jejich způsob boje. A oni kdysi dávno nevtížili pouhou tělesnou silou a kovaným železem. Měli ještě něco navíc, co jejich nepřátele naplňovalo ochromující hrůzou. Mohli táhnout do boje oblečení jen do svého bojového pomalování, a přece rozprášili šíky v oceli zakutých soupeřů...
Válečné šílenství, pochopil Milivoj a mírně pobledl. Ty víš, jak jej vyvolat?
Opět se bezzubě usmála a přikývla. Modrohlávka, šáva z listů rulíku a medovina. K tomu Staří obvykle přimíchali ještě vlčí nebo medvědí krev. Možná jenom pro chuť, ale možná taky ne, takže ji radši přidáme. Akorát ji nahradíme lidskou. Krev z žil čaroděje bude stejně dobrá jako dravčí, možná dokonce lepší...
A komu ten hnus dáte vypít? zamručel Bivoj.
Přece tobě, podívala se na něj blahosklonně jako na dítě, které nechápe samozřejmou věc.
Na mě žádné čáry Starých nezkoušej, babo, naježil se Bivoj, ačkoli tuto odpověď tušil. Já nic takového do úst nevezmu...
Musíš, uřála. Dala bych lektvar vypít Hordagovi, ale v tobě dřímá nesrovnatelně mocnější válečník, cítím to. Nápoj z tebe udělá bohatýra, poloboha, nelitostného běsobjíce. Nalije ti do žil sílu a vyplaví strach a bolest. Mysli na to, jaký strašlivý nepřítel proti nám stojíš. Tohle je jediný způsob, jak se mu vyrovnat. Smrtelník Rohatého neudolá, ale když tě lektvar promění v démona...

Ne! Bivoj rázně ukročil a pozvedl sekeru v téměř výhružném gestu. Najdi si jiného hlupáka, který se nechá otrávit... Neukvap se, bratře, přidal se najednou Milivoj. Zvaž to. Mohlo by to pomoci. Za dávných časů Staří díky bojové zuřivosti vítězili v zdánlivě ztracených bitvách. Muži posílení lektvarem hubili nepřátele po tuctech... Bivoj švihl bratra pohledem. Slyšíš se? Nějak rychle jsi zapomněl, že kouzla těch lidožroutů, kteří vylezli ze svých plesnivých hrobů, zahubila našeho otce. Nenechám stejné čáry, aby mě poblouznily. Budu bojovat s čistou myslí. S těmi slovy robustný mladík ukázal dvojici čarodějů záda a rázně zamířil k vladykovu srubu.

Milivoj a Čaroslava si vyměnili pohledy.

Ty víš, co je potřeba udělat, zakrákorala stařena. Zdědil jsi moudrost svých předků, víš mnohé o Starých. Vidiš za hradby tohoto světa. Neucouvneš.

Ne, přisvědčil mladík. Udělám vše, co je nevyhnutné... Prozatím ale zůstanu tady, na stráži. Má kouzla zachytí příchod Rohatého mnohem dříve než to nejbystřejší oko. Je na mně, abych včas varoval muže před útokem. Pak přijdu za tebou. Ty zatím rozdmýchej ohniště a dej všechno vařit. Krev přidáme až nakonec.

Opět vystrčila svůj poslední shnilý zub, tentokrát v zamýšleném výrazu. Nakonec přikývla. Dobrá. Najdeš mě v mé chýši, tam pod lesem, ukázala kloubovitým palcem přes rameno. Ale neotálej příliš dlouho. Možná na tom závisí naše přežití.

S těmi slovy se zvrtila na patě a mlaskajíc chodidla v blátě zamířila postranním průchodem mezi sruby k lesu. Na to, že vypadala jak hromada kostí zabalená ve vyschlé kůži poseté stařeckými skvrnami, se pohybovala překvapivě čiperně.

* * *

Takže? Co máš s tím Kazínem? zeptal se Milivoj nečekaně.

Cože? zvedl Bivoj hlavu od sekery a brusného kamene. Předchozí zmatek ustal, vesnice se ponořila do ticha. Po zuby vyzbrojení muži čekali na svých pozicích a přebírali si v hlavách odvážný plán, s nímž přišel právě Bivoj.

Všiml jsem si, jak sebou při každé zmnice o Kazíně cukneš, dotíral Milivoj. Skoro jako bys nechtěl s Rohatým a velekněžkou bojovat pro záchranu této vesnice a ostatních rodů u Mže, ale spíš jim zabránit v přístupu ke Kazínu.

A co je na tom divného? Tamější kněžna vládne povodí. Je to mocná čarodějka, sestra moudré Libuše. Když se jí něco stane, křehká vláda Krokových deér se začne hroutit. Jistě, mnozí vladykové si to přejí. Já ale ne.

Ach tak. Už chápu. Milivoj se navzdory hrůzám, které prožili a kterým měli brzy opět čelit, usmíval. Takže jde o Kazi. Nevím, o čem mluvíš. Bivoj projížděl kamenem ostří sekery tak soustředěně, až občas zaprskaly jiskry. Místo toho vyptávání bys měl radši jít a opatřit nějakou pořádnou zbraň. Ta hůl je dobrá jedině na toulavé psy...

Pleteš se, s tímhle žezlem budu užitečnější než s oštěpem v ruce. Se zbraněmi jsem to nikdy neuměl, nepamatuješ? Má zaklínadla poslouží v boji víc. A nezamlouvej to. Nejsme přece malí kluci, nemusíme zatloukat, že se nám pohledy lepší na dívčí lýtka. Vyprávěj mi o sobě a Kazi.

Takže ty nedáš pokoj? zasténal Bivoj, oči obrácené v sloup. Tedy dobrá. Loni mě otec poprvé vzal na velké shromáždění rodů na Vyšehradě. A tam jsem poprvé spatřil Kazi. Hrdou, divokou, tmavovlasou, s ohnivými očima. Nedokázal jsem od ní odtrhnout pohled, a ona si toho všimla a usmála se na mě. A o tom úsměvu se mi pak zdávalo každou noc. Nemůžu se dočkat, až ji zase uvidím. Tedy... pokud přežijeme dnešek.

Milivoj chápavě přikývl, ale zároveň jeho úsměv posmutněl. Tak to je láska, bratře. Konečně si našla cestu i do tvého srdce. Já ji znám. Věř mi, že ji dobře znám. Víš, co nosím tady?

Bivoj vzhlédl. Milivoj mu ukazoval nevelký kožený váček, který se mu houpal na krku.

To teda netuším. Co?

Popel. A drobné kůstky. Z hranice, na níž shořela má žena a dítě...

Ach, Milivoji... Tvůj zármutek je pořád ještě...

Zůstalo to nedopovězeno, protože Milivoj najednou odvrátil zrak a přestal bratra poslouchat. Soustředěně, s napjatým a znepokojeným výrazem se díval na západ, k lesu. Ruka sevřela čarodějnou hůl tak pevně, až mu zakřupaly klouby v prstech.

Bivoj odložil brousek a vstal, čerstvě naostřenou Dobromyslu v dlani. Pohlédl stejným směrem, ale na nic se neptal, nechtěl rušit bratrovo soustředění.

Hvozd vypadal na první pohled obyčejně a klidně. Koruny stromů se zatím nechvěly a nenaznačovaly tak pohyb mohutného těla s rozložitým paroží pročesávajícím větve. Ani nebylo slyšet lomoz a těžkopádné kroky. Jen v podrostu vířila mlha, plazící se z houštin směrem k osadě...

Bivoj ztuhl. U Velesových kopyt!

Ta mlha... zachroptěl.

Vidím, opáčil Milivoj kovovým hlasem.

Hýbala se. Mnohem rychleji, než bylo přirozené, zejména s ohledem na bezvětří, které nad vesnicí Jezevců viselo. A vůbec kdyby její pohyb způsobil vítr, nepochybně by se v něm trhala a řídla. Tahle mlha však přímo před očima houstla a jednotlivé čáry se postupně slévaly do větších a neprůhlednějších chomáčů a ty pak do souvislé masy. Než se muži v osadě nadáli, ponurá silueta hvozdů zmizela za jednolitou bílou hradbou.

Teď se mlha valila k vesnici. Bivoj se rychle rozhlédl. Jak se obával, přicházela ze všech stran; od lesa, od řeky, od nevelkého pole na východě. První bílé jazyky už olizovaly sruby, ploty, ohrady, chlěvy, rodovou sýpku. Brzy už se vlévaly na náves a téměř svůdně se kroutily kolem statných kmenů po obvodu kruhového prostranství, snažíce se vyšplhat do košatých korun.

To jsou oni, zachroptěl Milivoj. Rohatý a velekněžka. Otočil se a začal mávat rukama a žezlem. Už jdou! volal přiškrceně.

Jezevci pochopili. Hlavy mužů, netrpělivě vyhlížející z úkrytů, se stáhly a zmizely. Osada až na dva Strošovce stojící na návsi náhle vypadala jako opuštěná.

Pospíchej na svou pozici, bratře, pohlédl Milivoj na otálejícího Bivoje. Já musím do vědmíny chýše...

Milivoji, počkej, ošil se mohutnější z bratrů, zatímco kroužil pohledem po houstnoucím oparu kolem. Už byl tak blízko, že se v něm začínaly topit nejbližší domy. S mlhou jsme nepočítali. Budeme v ní jako slepi...

Ale já musím za Čaroslavou... přešlápl Milivoj z nohy na nohu.

Udělej něco! přiblího Bivoj pohledem k zemi a více už neváhal rozběhl se k mohutnému dubu, roztahujícím větve nad sruby jižně od vládkova dvorce. Širočinu si zastrčil za opasek, vyšvihl se na nejnížší větev a vzápětí už hbitě jako lasice šplhal do spletné koruny.

Milivoj se ještě jednou zmateně rozhlédl. Okolní sruby už nepřirozená mlha změnila v nezřetelné, rychle se ztrácející tmavé siluety. Mladý čaroděj polkl nasucho. Měl strach jako nikdy předtím. Neměl srdce válečníka jako jeho otec a starší bratr a až do této chvíle doufal, že se nepřítelům nebude muset postavit osobně. Jenže nešlo se tomu vyhnout. Pokud je mlha skutečně oslepi, celý plán vyjde nazmar. Navíc ucítil někde uvnitř bolestivé píchnutí; věděl, že to se ozývá svědomí, vyčítající mu jeho zbabělý útěk ze starého hradiště, když Rohatý zaútočil na otce a bratra...

Milivojův tékavý pohled se najednou ustálil a nakrčené obočí mu dodalo vzpurný výraz. Zhluboka se nadechl. Ne, teď už neuteče. Bude tomu čelit nepřátelským mocnostem i vlastní zbabělosti. Rozkročil se pro pevnější postoj a pozvedl vyřezávané žezlo. Mezi mírně rozechvělými rty mu začala plynout zaklínadla. Zpočátku šeptaná, avšak čím dál hlasitější.

Účinek se dostavil téměř okamžitě. Mlha zavířila. Bílé cáry, natahující se k mladému zaklínáči jako napůl průhledné pařáty přízraků, polekaně ucukly. Milivoj ucítil vědomí, skrývajících se v oparu vědomí zlé, nepřátelské, ďábelské.

Zachvěl se, zajekal zuby, ale jeho chodidla zůstala na místě jako přilepená louží smrkové smoly. Opět se zhluboka nadechl...

Vzápětí ho prudce bodl proti mlze. Tentokrát zaklínadlo zakřičel z plných plic.

Bivoj, krčící se v koruně dubu nad návsi, polekaně odvrátil zrak, když mlhu rozpáral kratičký, ale oslepivý záblesk divotvorného světla.

* * *

Draigha sebou náhle cukla, jako by ji neviditelná ruka uštědřila políček. Potácivě couvla od kotle, z něhož se valila mlha hustá jako dým ze zapálené shnilé slámy. Zaklínadla ji odumřela na bezdechých rtech.

Kněžko! houkl Kernon vystrašeně a natáhl ruku, aby ji zachytil.

Udělal odmítavé gesto, potřásla hlavou, nabrala rovnováhu, lapila dech a narovнала záda.

Mají tam čaroděje, zasyčela nenávislně. A ne lejakého. Ví, že přicházíme.

Co uděláme?

To, co jsme si naplánovali. Akorát o kouzelníka se budu muset postarat sama.

Nevystavuj se nebezpečí...

Nestarej se, blýskla po něm podrážděným pohledem. Každý z nás udělá to, co umí nejlíp. Ty běž a zabíjej, vraždi, prolévej krev. Neměj slitování.

Jako bych někdy měl, zabručel obrovitý běs, popadl zlatý luk a stříbrný šíp a vyrazil lesem topícím se v čarodějné mlze. Dlouhým kloubovitým nohám stačilo udělat tři kymáivé kroky, aby se obr ztratil své bosorácké milence z dohledu.

Draigha obrátila zrak ke svému druhému, podivně zamlklému společníkovi.

Jdeme! zavelela. Taky máme něco na práci.

Sudivoj, nebo spíš jeho tělo posedlé neznámým duchem, následoval čarodějkou poslušně, bez jediného slova.

* * *

Milivoj zaslechl lomoz blížící se z lesa a pocítil, jak mu předchozí odhodlání v žilách rychle řídne. Pozpátku ustupoval ze středu návsi ke srubům. Když Rohatého paroží přestalo rachotit ve větvích a drápaté tlapy zadusaly na travnatém prostranství mezi hvozdem a osadou, mladík naposledy máchl holí, otočil se na patě a svižným krokem vyrazil mezi domy.

Konec konců, své udělal. Mlha ustoupila před jeho kouzly do okolních uliček a dvorů a odkryla tak číhajícím Jezevcům výhled na náves. Víc jim v této chvíli poskytnout nedokázal.

Milivoj se neohlížel. Zrychlujícím se krokem proklouzl mezi chýšemi a zemnicemi a vzápětí už stoupal po mírném svahu k Čaroslavinu domku pod lesem.

Pokoušel se udržet si naději, ale skomírala v něm jako chvějivý plamínek na příliš krátkém knotu.

* * *

Bivoj se krčil v koruně dubu. Jeho hlasitě tepající srdce se svým rytmem přizpůsobilo dunění blížících se kroků. Nepřítel přicházel tou samou uličkou, kterou do osady nedávno vstoupili dva Strošovci. Mladík mhouřil oči tím směrem, ale obra prozatím skrývala mlha, podrážděně vířící kolem kruhu vyčištěného Milivojovými kouzly...

Až pak náhle...

Bivoj křečovitě sevřel Dobromyslu. Srdce se rozbušilo dvakrát rychleji. Z bílých chuchvalců se zhruba ve výšce jeho

úkrytu vynořilo rozložené paroží, majestátně se pohupující v rytmu dlouhých kroků. Za ním se ukázala rozcuchaná hlava s viditelně se hojící ránou místo levého oka, a nakonec temné obrysy vyzáblého těla. Pohybovalo se neohrabané, až nepřírozeně, jako by někdo kosti a svaly statného jelena násilím nacpal do lidské kůže.

Rohatý zastavil na okraji kruhového shromaždiště. Zachmužil se, začenal, zakroužil kolem dokola pozorným pohledem. Bivoj se tiše stáhl hlouběji do rozsochy dubu a zatajil dech. Pokud ho běs zahlédne...

Nezahlédl. Stočil planoucí zdravé oko k vladykovu srubu. Očividně tušil past, ale strachu nepodleh. Varovně zavrčel, chopil se luku a přiložil stříbrný šíp k tětivě z Klenových střev. Pak opatrně vykročil přes náves. Čáry mlhy natahující se za jeho tlapami se rychle utrhly a ucukly zpátky jako ruce popíchané bodláčím.

Čvachtání bláta pod běsovými drápatými chodidly bylo jediným zvuky v napětím zvonícím tichu. Rohatý s každým dalším krokem zvedal zlatem pobitý luk výš a výš. Brzy dosáhl středu kruhu.

Bivoj se vztyčil na tlusté větvi a potěžkal v ruce širočinu. Hlavně ať se Jezevci neunáhlí. Musí počkat na ten správný okamžik...

Ještě chvíli...

Ještě pár kroků...

Rohatý se zastavil, nepochybně prostoupený zlou předtuchou.

Ted'! zaječel Bivoj v duchu, protože na sebe nesměl přitáhnout běsovu pozornost. Ted', vy hlupáci! Na co ještě čekáte?!

Na střeších srubů kolem to zašustilo. Rohatý zastříhal ušima, vycenil zuby a o krok couvl. Tětivu s šípem natáhl až k zarostlému líci.

Útok, hňupové, útok!

Vtom zahučel roh. Konečně! Nad vysokými slaměnými střechami se zprudka vynořili muži s luky a oštěpy v rukou.

Ted'! zařval Hordag a sám jako první mrštil dlouhým kopím. Prošpikujte tu zrůdu!

Železné a kostěné hroty se snesly na překvapeně ryčícího obra jako roj vzteklych sršňů.

* * *

Když se s třísknutím rozletěla vrata za Čaroslavinými zády, vědma se ani neohlédla.

No konečně! zakrákorala a zamíchala kostěnou naběračkou v měděném kotli, nad nímž se skláněla. Už je to skoro hotovo. Právě jsem přidala medovinu. Už zbývá jen tvá krev. Pospěš, Strošovče!

Přichozí poslušně překročil práh a zamířil k ohništi. Už byl těsně za stařenou, když se Čaroslava náhle zarazila a zvedla hlavu.

Najednou jí to došlo. To podivné mlčení... Ten pronikavý zápach...

Bleskurychle se otočila, rozmachující se naběračkou k úderu. Stihla však pouze zahlédnout strnulou tvář s odporně netečnými, zakalenými očima. Vzápětí ji dvě studené ruce popadly za hlavu a rázně, s neúprosnou silou ji otočily čelem zpátky k ohništi. V kožnatém krku to ohavně křuplo a hrbaté tělo náhle ochablo. Zpod oškubané sukně hlasitě cřela moč.

Copak to je? zeptala se zvědavě Draigha, která se právě zhmotnila z mlhy před chýší a se skloněnou hlavou prošla nízkými dveřmi. Tu vůni znám, nasála vzduch. Přikročila ke kotli, nahlédla do něj, opět začenal a najednou se usmála. Ale to se podívejme! Ta vesnická havěť tu vaří nápoj válečného šílenství! Hádám, že už chybí jenom krev.

Slyšíš, otroku? pohlédla na svého společníka. Potřebuji krev.

Rozhlédl se a zamířil do kouta, kde byla vedle hromádky naštipaného dříví zaťatá v těžkém špalku sekera. Sudivoj ji vyprostil, vrátil se k ohništi, zvedl mrtvou Čaroslavu za vlasy a třikrát ji sekl do krku. Zatímco tělo se sesulo zpátky na podlahu, houpající se hlavu podal nemrtvý své paní. Draigha ji rychle zvedla nad kotel. Ze zbytku krku pod ochablou jednozubou čelistí tekla do nádoby lepkavá krev. Když se proud změnil v kapání, druidka hlavu odhodila do kouta, zvedla ze země kostěnou naběračku a důkladně zamíchala ostře páchnoucí směs.

Tak, výborně, vycenila spokojeně zuby. A teď... pokynula Sudivojovi.

Venku zazněly vlhké kroky a mlaskání hole v blátě. Draigha a Sudivoj se překvapeně ohlédl. Z mlhy před chýší se vynořila vysoká rozcuchaná postava.

Milivoj se zarazil na zápraží a vytřeštil oči. Stačil mu jediný pohled do vnitřku ohništěm osvětleného obydlí, aby pochopil, k čemu tu došlo.

Ani Draigha nepotřebovala zdlouhavé vysvětlování. To je ten čaroděj, zúžila oči. Zab ho, otroku! Hned!

Zbytečně zvyšovala hlas. Sudivoj vykročil, ještě než to dořekla.

Při pohledu na vlastního otce, mřícího k němu s hrůzostrašně lhostejnou tváří a s krvavou sekerou v pěsti, Milivojovo srdce spadlo do studeného bláta.

* * *

Kernon ani nestihl vystřelit – sprška střel ho přinutila přikřčit se a levačkou svírající luk si chránit obličej. Několik šípů mu prošpikovalo paži, ramena a břicho, dokonce mu jeden oštěp proklál stehno, ale to byla pro něj bezvýznamná ačkoli bolestivá zranění. Hlavně nesmí přijít o druhé oko. Představa, že by ztratil zrak úplně, ho naplňovala hrůzou.

Nepřestávejte! křičel Hordag na střeše vladykova dvorce. Do něj!

Kernon v lijavci střel nabral podobu podivného přerostlého ježka. Bublal v něm vztek a každé další bodnutí ostrého hrotu jej znásobovalo. Ještě pár zásahů a pohár konečně přetekl – rohatý obr zuřivě zařval, narovnal se, natáhl luk a bleskurychle zamířil.

Těťiva ze střev vlhce pleskla. Stříbrný šíp se zableskl nad návsí.

Ve skutečnosti Kernon střelil na řadu siluet, vykukujících nad dlouhou střechou hlavního srubu. Střela však dopadla o kousek níž, projela tlustou vrstvou slámy a zasáhla tlustý trám, tvořící hranu střechy. Masivní hrot břevno nelítostně roztrhal a pak měl šíp ještě dost síly, aby v chomáči suchých stébel, ostrých třísek a vnitřností jednoho z Jezevců odletěl někam do husté mlhy.

Pronikavě to zapraskalo a prostřední část střechy se s rachotem propadla dovnitř srubu. Tři křičící muži zmizeli v díře plné prachu a zvířené slámy. I sám Hordag sklouzl nohama do otvoru, ale v poslední chvíli se zachytil a s pomocí pohotového družníka se vyškřábal zpátky.

Střelba ze tří střech zřídla. Kernon pozvedl pravačku a vykřikl zaklínadlo. Slyšeli, jak kouzelný šíp sviští zpátky.

* * *

Na žádné čarování a útočná ani ochranná zaklínadla nezbyl čas. Dokonce ani na útěk. Proto když se Sudivoj rozmáchl sekerou, Milivoj stihl akorát uchopit svou hůl oběma rukama dlaně na půl sáhu od sebe a pozvednout ji v zoufalém pokusu o obranu.

Krvavé ostří sekery přerazilo vyřezávané žezlo v polovině. Milivoj, ačkoli nezasažen, se zapotácel a upadl na záda. Dva pahýly s ostří ulomenými konci mu vyklouzly z dlaní.

Sudivoj přišlápl zvedajícího se syna zpátky k blátivé zemi a rozmáchl se širočinou k smrtícímu úderu.

Milivoj odevzdaně zavřel oči.

* * *

Bivoj v koruně dubu klel a zároveň se třásl touhou přidat se k boji. Viděl, jak Rohatý podruhé vkládá stříbrný šíp do luku a stílí. Střela rozmetala na kusy dobrou třetinu střechy dalšího srubu. Na dvůr se s křikem skutáleli další dva Jezevci.

Nevzdávejte to, hlupáci! cedil Strošovec skrz zuby. Víte přece, co máte dělat! Copak to nedokážete?

Dokázali. Hordag popadl roh a vyslal nad osadu druhé útočné zatroubení.

Ted'! Všichni najednou! zařval. Přinut'te tu zrůdu ustupovat!

Krupobití šípů, oštěpů či dokonce kamenů z praku opět zhoustlo. Běs začal ustupovat. A protože pichlavé střely přilétaly ze střech srubů na východě a severu, Rohatý couval k jižnímu okraji kruhového prostranství.

Přímě k dubu, na němž číhal Bivoj.

Jen pojď, paroháči... Už jenom kousek...

Košatě paroží zašustilo v koruně statného stromu. V tom okamžiku Hordag zatroubil potřetí a střelba najednou ustala.

Běs zpustil probodané zápěstí, kterým si doted' chránil obličej, a podezíravě zamrkal zdravým okem.

Bivoj jako útočící rys vyrazil z rozsochy, proběhl po tlusté větvi a proskočil listovím. Zezadu dopadl koleno na Rohatého ramena a hrábl levačkou po jeho zrzavé hřívě. Obr se zapotácel a překvapeně vyjel. Vzápětí pochopil smysl léčky a zacloumal hlavou, jenomže to už se Bivoj pevně držel porostu na jeho zátylku.

Perune! vykřikl a mocně máchl pravačkou.

Dobromysla dopadla. Ostří však nemířilo na démonovo temeno, nepokoušelo se prohryzat k mozku. Zařalo se do místa, kde z veliké lebky vyrůstal paroh.

Běsova síla je v jeho paroží, tvrdil Milivoj, když léčku plánovali.

Bivoj prosil bohy, aby se jeho bratr nemýlil.

* * *

Ne! vykřikla najednou Draigha a vkročila mezi napřahujícího se Sudivoje a jeho oběť. Počkej!

Nemrtvý otrok zaváhal. Milivoj poněkud překvapeně otevřel oči.

Mám lepší nápad, usmála se velekněžka. Milivoj sice slovům nerozuměl, ale její vyceněné běloskvoucí zuby mluvily dostatečně srozumitelnou řečí. Jeho krev je plná kouzelné síly. Byla by škoda nechat ji jen tak vytéct do bláta.

Sudivojovým obličejem se poprvé mihl náznak nějaké emoce přesněji zklamání. Poslušně však sklonil širočinu a ustoupil stranou.

Draigha se snesla na ležícího Milivoje jako dravý pták lovcí drobnou zvěř nebo rybu plovoucí nízko pod hladinou.

Pořád se zubatě usmívala, až z toho bezmocnému mladíkovi tuhla krev v žilách.

Mezi bolestí a slastí někdy nepoznáš rozdíl, šeptala, zatímco planoucím pohledem hledala nějakou skulinku mezi vlasy a vousy na jeho krku. Ale v tvém případě bude bolest kratičká a rozkoš nekonečná. Možná tě pak oživím v Kotli a nechám si tě jako dalšího věrného otroka.

Pro strošovského vyhnance byla její slova jen jedovatým sykotem mezi rudými rty a bílými zoubky. Jak se přibližovala, ucítil její dech. Vůbec nebyl sladký a hřejivý jako dech milenky. Páchl hnusně, jako rozkládající se krev, a zůstával po něm slizký pocit.

Velekněžka ohrnula rty a špičky zubů zašimraly Milivoje na krku. Tělo mu obsypala husí kůže...

V tom okamžiku se od osady, z neproniknutelné mlhy, ozval strašlivý řev.

* * *

Ze zvuku, který se dral z běsova chřtánu, Bivojovi téměř popraskaly ušní bubínky. Potlačil však chvění a udeřil ještě jednou, a pak bleskurychle znova. Znělo to, jako by Dobromysla sekala tlusté bukové špalky. Ze zvětšující se rány u kořene rohu stříkala černá krev. Rohatý se potácel po návsi a zběsile sebou cloumal ve snaze setřást útočníka. Bivoj mu opravdu sklouzl z ramen a nohy mu chvilku poletovaly sem a tam ve vzduchu, ale pak se s vypětím všech sil vytáhl zpátky. Vyjící běs si sáhl pravačkou na zátylek. Strošovec do ní pohotově sekl jeden z drápatých prstů odfrkl stranou. Šmátrání však neustalo. Rohatý byl bez sebe bolesti a vztekem. Podařilo se mu zachytit sekeru a vyrvat zbraň z mocných dlaní. Vztekla ji odhodil do bláta.

Bivoj nezaváhal a skočil. Jeho prsty se zachytily napůl odťatého parohu. Rohatý se pod váhou břemene zapotácel.

Bivoj to krátké zaváhání využil k ráznému zhoupnutí.

Ozvalo se odporné zapraskání. Tmavá krev stříkala proudem.

* * *

Kernone! Draigha, obkročmo sedící na Milivojovi se prudce narovnala a obrátila zrak k osadě. Díky mlze, kterou sama vyčarovala, však až k bojišti na návsi nedohlédla.

Zaváhala. Má spěchat svému milenci na pomoc, nebo dodělat toho prašivého zaklínače? Pohlédla na svou oběť...

A ztuhla.

Milivoj se nepřičetně usmíval. Přeběhla pohledem z jeho obličeje na jeho pravou ruku. Dlaň svírala jeden z pahýlů rozštípnuté čarodějné hole.

Otroku! zavyla Draigha, ale v tom okamžiku se Milivoj prudce nadzvedl a vši silou vrazil ostré dřevo mezi její ňadra.

Do obličeje mu vytryskla krev.

Řev Rohatého byl ničím ve srovnání s kněžčíným zběsilým vrískotem.

* * *

Výbuch dosud nepoznané bolesti zakalil Kernonovi i zbytek zraku. S vytím padl na kolena. Ten náraz zpřetrhal i poslední vazivo, poutající paroh k zrzavé hlavě. Bivoj tvrdě dopadl na záda a těžký paroh přistál na něm.

Skučící Rohatý se držel za krvácející ránu na lebce a nařikal za svou ozdobou. Do jeho bédování však rychle pronikaly vzteklé tóny. Nakonec převládly, Kernon zuřivě zavrčel a žal z jeho tepen vyplavila čirá pomstychtivost.

Pozvedl čtyřprstou ruku a zaklínadlem přivolal šíp.

* * *

Jak se Draigha snažila dosáhnout na muže pod sebou a pomstít se mu alespoň vražením nehtů do očí, vytvořila protiváhu k úlomku hole nořící se jí do prsou. Milivoj ucítil, jak pahýl proniká hlouběji a hlouběji a hledá si cestu skrz plíce a srdce. V jeho výkřiku se hrůza smíchala s divokým uspokojením. Na krev, která na něj stříkala z rány i z čarodějčiných už ne vřiskajících, ale chroptících úst, nedbal.

Sudivoj přiskočil své paní na pomoc. Rozmáchl se sekerou a ze strany se pokusil zasáhnout Milivojovu hlavu.

Mladík opět zařval a rázně trhl křečemi zmítanou kněžkou. Sám sebe překvapil takovou duchapřítomností prostě tu chečpající mřchu použil jako štít. Širočina ji zezadu zasáhla do krku a prořála páteř. Hlava spadla dopředu, visíce na měkkých zbytcích krku, a konečně zmlkla.

Milivoj se koupal v proudech krve.

* * *

Bivoj se sebe shodil těžký paroh, s námahou se vydrápal na nohy a kulhavě se rozběhl pryč od pořád ještě klečícího Rohatého. Tomu právě přistál v prstech kouzlem přivolaný šíp. Běs se nadzvedl, vložil střelu do luku a natáhl tětivu. Prchající Bivoj se právě tehdy ohlédl přes rameno a polila jej ledová hrůza. Věděl, že tentokrát jej šíp připíchne k zemi jako švába...

Tětiva praskla. Klenovo střevo se dřív nebo později muselo přetrhnout a vybralo si k tomu právě tento okamžik.

Stříbrný šíp neškodně spadl na dvůr.

Netvor vztekla zařval, odhodil luk, popadl šíp do dlaně, zvedl se a vyrazil za Bivojem. Krok měl nejistý, ale z oka mu šlehal plamen zběsilé zuřivosti.

Bivoj věděl, že neuteče. Proto vyrval z šípy poseté návsi těžký lovecký oštěp, otočil se k obrovi čelem a zaujal postoj k zoufalé obraně.

Rohatý máchl oštěpem jako kyjem. O polovinu menší Strošovec sice zachytil úder ratištěm oštěpu, ale síla nárazu jej zvedla ze země a odhodila několik sáhů dozadu. Vletěl mezi dva sruby, rozmetl plaňkový plot a pleskl do řídké směsi bláta a prasečího hnoje.

Kernon kymácnivě vykročil směrem k němu, ale vtom opět zahučel roh a ze střech se snesly šípy Jezevců. Démon se chtě-nechtě zastavil, zvedl pohled k drzým útočníkům a vzápětí s hrozivým vrčením vyrazil proti vladykově srubu. Už měl toho všeho akorát po krk. Bylo načase ty červy rozmačkat a poslat do zásvětí.

* * *

Milivoj vši silou shodil probodnutou a posekanou kněžku pod nohy tvora, který přebýval v těle jeho otce. Sudivoj o mrtvolu zakopl a zřítíl se dopředu, sekera v jeho ruce však přesto udeřila. Milivoj se v poslední chvíli hbitě odkutálel. Ostří se zaťalo do deštěm rozmáčeného zápraží přesně v místě, kde měl ještě před chvílí hrudník. Mladý čaroděj se bleskově vymrštil na nohy, otočil a skočil na soupeřovu ruku, právě se pokoušející vyprostit sekeru z vlhké země. Loketní kloub praskl jako suchý pařez. Sudivoj však nevykřikl – patrně vůbec necítil bolest. Nicméně zlomená paže mu vypověděla službu, a tak sáhl po Milivojových nohou druhou, zdravou rukou. Podařilo se mu shodit mladíka na záda, jenomže to už Milivoj svíral v prstech topor širočiny. Ten, jenž býval jeho otcem, se nadzvedl a začal se mu sápat po nohách. Milivoj na okamžik zaváhal. Opravdu jen na okamžik – na jediný úder srdce, během něhož v duchu, se zaťatými zuby požádal bohy o sílu a odpuštění. Pak vši silou zaťal sekeru do temene Sudivojovy hlavy.

* * *

Bivoje nesmírně překvapilo, že ještě pořád žije. A když se s chroptěním, kašláním a sykáním zvedal ze smradlavého hnojiště, musel navíc děkovat bohům za silné kosti – ani po všech těch pádech ještě pořád neměl nic zlomeného. V uších mu hučelo, ale Rohatého běsnění nemohl neslyšet. Lomoz, rachot a praskot se míchaly s nepříčetným řevem démona a zoufalým křikem Jezevců. Přidrží se zbytků polámaného plotu, Bivoj se zvedl na bolavé, nejisté nohy. Na Rohatého neviděl, protože mu výhled zakryla stěna nejbližšího srubu, ale zpoza ní vyletovaly spršky slámy, polámané dřevo a spršky krve, dokonce zahlédl jednoho ječícího muže, který proletěl nad návsí a zmizel někde v mlze...

Náhle za Bivojem začvachtaly kroky. Zaskočeně se ohlédl.

A protáhl obličej.

Bratře? zachroptěl. Co se ti...

To není moje krev, zarazil jeho otázky Milivoj, který právě prošel kolem chliva slepeného z proutí a hlíny a zastavil před Bivojem. V levé ruce svíral hadrem obalený držák nevelkého měděného kotle. Pravačkou strčil do nádoby kostěnou naběračku, zamíchal a nabral dávku kouřícího, hustého, nevábně vyhlížejícího lektvaru.

Dělej, Bivoji! natáhl naběračku proti bratrovi. Dokud Rohatý všechny nepobije!

Říkal jsem ti přece...

Na strošovskou paličatost teď není čas! Viš, co jsem právě musel udělat, abych tu břečku získal? Nevíš! Tak nežvaň a okamžitě to vypij! Je to jediná možnost, jak démona porazit!

Odrubal jsem mu jeden roh a nic to s ním...

Musíš mu utrhnout oba! Pak jej bude možné zabít! Pospěš!

Bivoj za sebou zaslechl další příšerný výkřik a vzápětí Hordagovo zoufalé volání, nařizující Jezevcům, aby vzali nohy na ramena a pokusili se zachránit v lese.

Popadl naběračku a vysrkl její obsah. Popálil si horkým lektvarem jazykem, ale možná to bylo dobře, alespoň necítil odpornou chuť – lidská krev byla možná tou nejlahodnější složkou.

Účinek pocítil ihned. Nejdřív se mu útroby rozlilo horko. Nápoj mu okamžitě stoupl do hlavy, jako by vypil příliš mnoho medoviny. Pak přišel záchvěv bolesti, vystřelující ze žaludku do celého těla. Pohlédl na Milivoje – vyčítavě, téměř výhrůžně. Čaroděj ukročil. Bivoj mu chtěl vynadat, ale v tom okamžiku ho zkroutila křeč a vyrazila mu dech. Kolena mu klesla zpátky do bláta. Skrz vyceněné zuby vystříkla ze zkrivených úst pěna. Prsty se zaťaly do plotu, až jedna z planěk praskla. Milivoj zděšeně couvl. Připadalo mu, jako by se Bivoj zhroutil sám do sebe a ztratil svou mohutnost a sílu. Bohové, pokud Čaroslava namíchala lektvar nesprávně, jestli třeba přidala nesprávné houby... Bivoj prudce zvedl hlavu. Z houštiny vlasů se vynořil obličej. Po bolestné křeči v něm nezůstala ani stopa, rysy se vyrovnaly. Předtím zakalený pohled se vyčistil a nyní... planul. K Milivojově zděšení do značné míry připomínal zrak Rohatého.

Bivoj vstal. Rázně, pevně, jako dočista zdravý muž po vydatném spánku. Teď se Milivojovi naopak zdálo, že je robustnější než obvykle, že vyrostl přinejmenším o půl hlavy a i ramena se mu roztáhla do šířky. Svaly se mu jen vlnily, jako by jim kůže byla těsná.

Bivoj neřekl jediné slovo, dokonce bratrovi nevěnoval jediný pohled. Ohlédl se za hlukem běsova řádění, vycenil zuby a vyrazil. Milivoj upustil kotel na zem a belhal se za ním, oči vytřeštěné a plné pochybností, zda udělal správnou věc a nepřivolal na svět dalšího démona, podobného nemrtvému otci. Bivoj pádil přes náves jako vlk na lovu. V běhu se sklonil a popadl spadlou Dobromyslu. Těžkou širočinou pohupoval v rukou snadno jako vysušeným klackem.

Rohatý řádil v útrokách srubu na severním okraji prostranství. V záchvatu zuřivosti rozbořil břevnové stěny a rozmetl střechu a teď dupal v troskách a chytal muže pokoušející se uniknout. Jednoho z nich zrovna napíchl na stříbrný šíp, zvedl si ho k tlamě jako rožněné kuře a ukousl kopající nohy. K prostranství stál zády, takže přibíhajícího Bivoje nezahlédl. Všiml si jej až v okamžiku, kdy se hromotluk z rozběhu odrazil od jednoho šikmo padlého trámu a vymrštil se na běsova záda. Zachytává se špinavých chlupů a šípů a oštěpů, jimiž byl Rohatý prošpikován, hbitě jako kočka vylezl až na ramena. To už netvor poznal, že opět nese nechtěné břímě, vztekla zařval a cloumaje sebou, vypotácel se z trosek srubu zpátky na náves.

Bivoj nedbal na jeho třesení hlavou, poskakování, šátrání tlapou a slepé bodání šípem. S tělem pulzujícím svaly rubal do kořene parohu, jako by nic jiného na celém širém světě neexistovalo. A Rohatému očividně docházely síly.

V jednom okamžiku mu stříbrný šíp vyklouzl v prstů. Bivoj sekal dál. Uprostřed prostranství se běsovi podlomila kolena a tím to neskončilo, z pokleku upadl na obličej. Bivoj sice sletěl z jeho zad, ale parohu se nepustil. Přitáhl se zpátky, vstal, zasadil poslední tři mocné údery a přehodil si širočinu do levé ruky. Pak pravačkou popadl paroh a

jediným mocným šklubnutím jej ulomil. Přihlížejícímu Milivojovi zadrnčely zuby, jako kdyby to ohavné, hlasité chrupnutí byl zvuk jeho vlastní lámající se kosti.

Obr strašlivě zavyl, až houští do země zabodaných šípů lehlo jako obilí ve vichřici. Pokusil se zvednout, ale Bivoj mu Dobromyslou přesekl loket ruky, o níž se opíral. Rohatý se zaduněním padl zpátky. A více už nenašel sílu vstát. Akorát se v posledních záchvěvech života převrátil na záda a hlasitě chroptěl s pohledem jednoho oka upřeným na sivé nebe. Bivoj upustil sekeru a popadl veliký paroh do obou dlaní. Přistoupil blíž k bezvládnému běsovi a rozmáchl se, imponantní ve své nepřírozené síle a velikosti.

Vrať se do hlíny, smradouchu, ucedil a nelitostně udeřil. Ostré výčnělky parohu prošpikovaly Rohatému hrud'. Kernon se vzepjal v poslední křeči, patami i drápy na rukou vyryl hluboké brázdy do mokré návsi, vychrlil proud zpěněné krve a pak náhle padl zpátky a konečně ochabl. Zdravé oko pohaslo a zavřelo se.

Bivoj nechal paroh v ráně, opět se chopil Dobromysly, přikročil k chlupatému krku a začal soustředěně a zarputile oddělovat hlavu od trupu.

Bratře? Milivoj se pro jistotu držel v bezpečné vzdálenosti.

Bivoj ho vůbec neposlouchal. Rubal a rubal, až mu běsova tmavá krev stříkala do obličeje, a nepřestal, dokud sekera nezaskřípala na páteři a vousatá hlava se neodvalila stranou. Pak tam dlouhou chvíli stál a hlasitě oddechoval, hrud' se zvedající jako kovářské měchy a krev míchající se s potem a špinou do tmavých potůčků. Nakonec mu ramena opět poklesla a Dobromysla vyklouzla z ochablých prstů. Účinek magického nápoje konečně vyprchal. Bivoj klesl nejdřív na kolena a pak mlaskl dolů obličejem do krvavého bláta.

Milivoj spěchal k němu. Poklekl k bratrovi a převrátil jej na záda. Bivoj se zhluboka nadechl, ale jeho oči zůstaly zavřené.

Dlouho vládlo ticho, rušené jen sténáním raněných, jako po každé bitvě. Pak se ze všech stran začali pomalu trousit přeživší Jezevci. Mlha se trhala. Vánek, který náhle zavanul od Mže, ji rozplásl jako mocné zakletí hejno přízraků.

* * *

Padající soumrak měnil les jižně od Mže v šeré bludiště, ale Bivojovi spolehlivě ukázala cestu stříbřitá záře, cedící se skrz ponuré obrysy stromů a černé chomáče mlází a keřů. Brzy byl na místě. Když se prodral houštím, spatřil ještě jednu temnou siluetu, obstoupenou mátožným svitem. Stála zády k němu uprostřed nevelkého palouku a skláněla se nad velkým tepaným kotlem.

Milivoji.

Mladší Strošovec neodpověděl, vůbec se nepohnul, ani jediným záchvěvem nedal najevo, že zaznamenal bratrův příchod. Stříbřitý svit protékal jeho rozcuchanými vlasy, kolem svěšených ramen a dírami v rozedraném oděvu.

Slyšíš, Milivoji? spěšně k němu kulhal Bivoj.

Čaroděj mlčel. Bivoj jej ze zadu rázně uchopil za rameno a šklubl jím k sobě. Až tehdy se Milivojův nepřítomný pohled vynořil ze zářivých útrob kotle a zaostřil se na hromotluka.

Bivoji... vydechl. Říkal jsem Jezevcům, ať ti nedovolí vstát... Musíš odpočívat...

Nech toho, teď přece nejde o mě! Jak se to díváš? Slyšíš? Vzpamatuj se!

Jak jsi mě tu našel?

Věděl jsem, kam půjdeš. A taky vím proč. Otec už tenkrát na starém hradišti pochopil, proč jsi ty dva roky bloudil lesy a hledal hrobku velekněžky a zázračný kotel. Mně taky došlo, co se ti vylihlo v mozku. Doufám, žeš to neudělal!? Nebo ano? Odpověz mi!

O čem to mluvíš, bratře?

Nehraj si se mnou, Milivoji. Moc dobře víš, co myslím. Ukaž mi ten váček! Žes nevysypal popel a kosti svých milovaných do kotle? Že ne?!

Milivoj si vytrhl rameno z Bivojova sevření a o krok couvl. Čelo mu zbrázdily vrásky, nepříslušící jeho věku.

Ne, sáhl si na hrud' a vytáhl zpod rozcuchaného plnovousu onen podivný přívěsek. Zatím ne.

Nesmíš to udělat, Milivoji! Bivoj si uvědomil, že používá na bratra stejný tón hlasu, kterým je oba v dětství káral otec. Sám jsi viděl, že táta se vrátil jako někdo jiný. Přízrak, démon, nelidské stvoření. Tvá žena a dítě možná obživnou, a možná budou vypadat tak, jak si je pamatuješ, ale nebudou to lidské bytosti.

Budou mě poslouchat, namítl Milivoj. Ti, co se vrátí skrz kotel, jsou poslušnými otroky toho, kdo je oživil...

Slyšíš, co říkáš, pitomče? zvýšil Bivoj hlas. Chceš místo ženy a dítěte jen tupé otroky? Před bitvou jsi mě poučoval o lásce. Jenomže bytosti, které takovým kouzlem přivoláš zpátky mezi živé, žádné lásky schopné nebudou. Budou to jen nemyslicí a necitící loutky, plnící tvé příkazy. Nedovolím ti to. Kouzla Starých už mezi nás nevstoupí. Dej mi ten váček, hned!

Milivoj ucukl před Bivojovou nataženou rukou a udělal obranné a zároveň výhružné gesto. Zpátky! zaječel.

Pozůstatků mé ženy a dítěte se nikdo nedotkne! Nikdo! Ani ty ne!

Bivoj zaváhal. Pak sklonil pohled k zdroji nadpřirozené záře. Tak si vezmu kotel. Zbavíme se té prokleté věci. Patří do starých, zapomenutých časů a dnes a tady už nemá co dělat.

Kdybys ti to i dovolil, co uděláš? Necháš ho roztavit?

Ani náhodou. I to rozteklé zlato by pořád bylo nasáklé starými kouzly a mohlo by škodit. Musíme se kotle zbavit nadobro. Souhlasíš? Milivoji? Já chápu, žeš toužil porazit smrt a přivést své milované zpátky do světa smrtelníků.

Jenomže to je nemožné. Takovými kouzly by ses protivil vůli našich i dávných bohů. Musíš se s tou ztrátou konečně smířit a ukázat minulosti záda. Ano?

Milivoj vyteřštěně hleděl na kotel a v dlaní svíral váček s popelem a kůstkami. Myšlenky, otázky, touhy a pochybnosti

mu vířily hlavou tak, že mu obličej zkřivil téměř bolestný výraz.

Bratře? vstoupil Bivoj do toho urputného vnitřního boje. Ano?

Mladší Strošovec zamrkal a zhluboka vydechl. Zachvěl se, jako by ho obcházeli mrákoty.

Ano... zachroptěl. Máš pravdu, bratře. O tomhle okamžiku jsem snil dva roky, ale... Všechno je jinak. Úplně jinak.

Staré pověsti lhaly. Ten prokletý kotel sice vrací život, ale duši vrátit nedokáže. Tvoří jen běsy, dychtící po lidské krvi.

Jen díky němu jsem dnes musel použít zbraň proti vlastnímu otci. Vím, byla to jen zrůda s jeho podobou, ale přesto...

Bylo to hrozné. Příšerné. Navždy mě to bude strašit v snech... Milivoj vzhlédl. Bivoji?

Poslouchám.

Zbavme se té ohavnosti. Jednou provždy.

Bivoj vycenil zuby v úsměvu. S radostí, bratříčku.

* * *

Bivoj se rozmáchl. Dobromysla dopadla a přetřela provaz, přidržující tři svázané, skoro až k zemi ohnuté břízy. Stromy se vymrštily. Stříbrný kotel vyletěl do výšky, na okamžik se zableskl v záři vycházejícího slunce a pak se s hlasitým šplouchnutím zřítíl doprostřed řeky. Temné vody Mže jej okamžitě zhlty. Dva Strošovci a skupinka Jezevců na břehu se dívali, jak stříbrná záře slábne pod zčeřenou hladinou, dokud nepohasla úplně.

Tak, a je to, zabručel Hordag. Odtamtud jej už nikdo nevytáhne. Je to nejhlubší místo řeky široko daleko a když kotel zapadne do bahnitého dna a zanesou jej písky...

Díky, vладыko, přikývl Bivoj.

Neděkuj. Nedělám to kvůli tobě. Pohřbívám kouzla Starých, která rozvrátila naše životy. Mnoho mužů zahynulo, byly napáchány velké škody. A ty jsi pořád mužem s krví mého bratra na rukou.

Bivoj mírně pozvedl širočinu a varovně pohlédl na Hordagovu ruku, svírající ostnatý kyj. Zůstala však spuštěná.

Jezevci po veřejších událostech neměli nejmenší chuť na další krveprolévání.

To všechno mě mrzí, vладыko, věř mi. Mohu ti slíbit, že na Vyšehradě nevznesu proti Jezevcům obvinění z loupežnictví. Právě naopak, přimluvím se za tvůj rod a přesvědčím kněžny, aby vás ušetřily poplatků a vypomohly vám mimořádnými přiděly z knížecích sýpek a chlévů. Nebudete v zimě strádat, slibuji.

Hordag jen zachmuřeně pokýval hlavou. Uvidíme se na Vyšehradě, Strošovče. Nezapomeň tam přivést mého koně.

S těmi slovy se Jezevci otočili a v hloučku rezkým krokem vyrazili zpátky k osadě. Čekala je tam spousta práce.

Vracím se do Strošovic, nadhodil Bivoj a zastrčil si Dobromyslu za opasek. Co ty? Zmizíš zase v lesních stínech?

Milivoj zakroutil hlavou. Už mě tam nic netahá. To, co jsem v divočině hledal, právě zmizelo v hlubinách řeky. Spolu s mou nadějí.

Tak nemluv. Naděje tě čeká doma v Strošovicích. Někoho jako ty tam teď budu potřebovat. Rod přišel o vладыku, ale když se současně vrátí jeho ztracený syn, nebude ta ztráta natolik bolestná.

Milivoj se díval na řeku, po jejíž hladině se pozvolna rozléval odlesk ranních červánků, pak pohlédl na Bivoje a přikývl.

Zkusíme to. Pojdme.

Bivoj se chopil uzdy koně, na jehož zádech bylo přivázané v plátně zabalené Sudivojovo tělo, a pak bratři bok po boku vykročili podél Mže na západ.

Červenec - srpen 2006, Košice